

รายงานสถานการณ์

โทษประหารชีวิตและ

การประหารชีวิตในปี

2560

AMNESTY
INTERNATIONAL

**แอมเนสตี อินเทอร์เน็ตเป็นขบวนการระดับโลกที่มีสมาชิก
กว่าเจ็ดล้านคน รณรงค์เพื่อสิทธิมนุษยชนของทุกคนทั่วโลก**

**วิสัยทัศน์ของเราคือทุกคนได้รับสิทธิทุกประการตามที่กำหนดไว้ใน
ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และมาตรฐานสิทธิมนุษยชน
ระหว่างประเทศอื่น ๆ**

**เราเป็นหน่วยงานอิสระไม่ขึ้นกับรัฐบาล อุดมการณ์ทางการเมือง
ไม่มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือศาสนา และได้รับการสนับสนุน
จากค่าสมาชิกและการบริจาค**

สงวนลิขสิทธิ์ สิ่งพิมพ์ฉบับนี้มีลิขสิทธิ์ แต่อาจนำไปตีพิมพ์ซ้ำด้วยวิธีการใด ๆ โดยไม่มีค่าธรรมเนียม
หากเป็นไปเพื่อการรณรงค์ รณรงค์ และการให้ความรู้ แต่ไม่ใช้การนำไปขายต่อ

ผู้ถือลิขสิทธิ์ร้องขอว่าในการนำไปใช้ประโยชน์ดังกล่าว กรุณาแจ้งกลับมาให้ทราบด้วย เพื่อประเมิน
ผลกระทบ ในการนำไปทำสำเนาด้วยวิธีการใด ๆ หรือการนำเนื้อหาบางส่วนไปใช้ในสิ่งพิมพ์ฉบับอื่น
หรือกรณีที่ต้องการแปล หรือดัดแปลง ให้เขียนจดหมายขออนุญาตล่วงหน้าจากผู้จัดพิมพ์เสียก่อน
และอาจเรียกค่าธรรมเนียม ในการขออนุญาตจัดพิมพ์ กรุณาติดต่อที่ info@amnesty.or.th

© แอมเนสตี อินเทอร์เน็ต 2561
ตีพิมพ์ครั้งแรกปี 2561

Index: ACT 50/7955/2561

ภาษาเดิม: อังกฤษ

เดิมจัดพิมพ์โดย สำนักเลขาธิการใหญ่ แอมเนสตี อินเทอร์เน็ต กรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

สารบัญ

หมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล	4
การใช้โทษประหารในปี 2560	5
ตัวเลขจากทั่วโลก	5
ภาพรวมของภูมิภาค	14
เอเชีย-แปซิฟิก	14
ภาคผนวก I: การตัดสินใจให้ประหารชีวิตและการประหารชีวิตในปี 2560	29
การประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลได้ในปี 2560	29
บันทึกข้อมูลการตัดสินใจให้ประหารชีวิตในปี 2560	30
ภาคผนวก II: ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารและประเทศซึ่งยังคงบทลงโทษประหารชีวิตเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2560	31
ภาคผนวก III: การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศ จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560	33

หมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมข้อมูลการใช้โทษประหารตามคำสั่งศาลระหว่างเดือนมกราคมถึงธันวาคม 2560 เช่นเดียวกับปีที่ผ่าน ๆ มา เป็นข้อมูลที่มีการเก็บรวบรวมจากหลายแหล่ง ทั้งตัวเลขอย่างเป็นทางการ ข้อมูลจากผู้ถูกตัดสินลงโทษประหาร ครอบครัวและตัวแทนของพวกเขา ข้อมูลจากองค์กรภาคประชาสังคมและสื่อมวลชน แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลรายงานเฉพาะการประหารชีวิต การตัดสินให้ประหารชีวิต และแง่มุมอื่น ๆ ของการใช้โทษประหารรวมทั้งการเปลี่ยนโทษและการล้างมลทิน โดยใช้สถิติที่น่าเชื่อถือได้มากที่สุด รัฐบาลในหลายประเทศไม่ตีพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลการใช้โทษประหาร ทำให้ยากที่จะยืนยันข้อเท็จจริง ในเบลารุส จีน และเวียดนาม ทางการศึกษาข้อมูลการใช้โทษประหารเป็นข้อมูลลับทางราชการ ระหว่างปี 2560 เราแทบไม่ได้รับข้อมูลจากบางประเทศเลย โดยเฉพาะลาว ลีเบีย มาเลเซีย เกาหลีเหนือ (สาธารณรัฐประชาธิปไตยเกาหลี) ซีเรีย เวียดนาม และเยเมน เนื่องจากการควบคุมอย่างเข้มงวดของรัฐและ/หรือการขัดแย้งกันด้วยอาวุธ

ด้วยเหตุดังกล่าว ตัวเลขการใช้โทษประหารของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลจึงเป็นตัวเลขขั้นต่ำ เว้นเพียงบางกรณี ซึ่งตัวเลขจริงมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าตัวเลขของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล และหากได้รับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับบางประเทศในปีก่อน ๆ จะมีการใส่เป็นหมายเหตุไว้ในรายงาน

ตั้งแต่ปี 2552 แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลยุติการตีพิมพ์ตัวเลขประมาณสถิติการใช้โทษประหารในจีน แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลประกาศชัดเจนเสมอมาว่า ตัวเลขที่สามารถตีพิมพ์ได้เกี่ยวกับประเทศจีนต่ำกว่าความเป็นจริงมาก เนื่องจากการควบคุมการเข้าถึงข้อมูล การตัดสินใจไม่ตีพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลสะท้อนข้อกังวลว่าทางการจีนอาจนำตัวเลขประเมินของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลไปตีความอย่างไม่ถูกต้อง นับตั้งแต่ปี 2552 ทางหน่วยงานเรียกร้องให้จีนตีพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารของตน แต่จนถึงทุกวันนี้ จีนยังคงไม่ตีพิมพ์เผยแพร่ตัวเลขโทษประหารใด ๆ ทุกรูปแบบ จากข้อมูลที่มีอยู่ชี้ว่ามีการประหารและการตัดสินประหารชีวิตบุคคลหลายพันคนในประเทศจีนในแต่ละปี แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลเรียกร้องอีกครั้งให้ทางการจีน ตีพิมพ์เผยแพร่ข้อมูลการใช้โทษประหารในจีน

กรณีที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลได้รับและสามารถยืนยันข้อมูลใหม่ภายหลังการตีพิมพ์รายงานแล้ว จะมีการปรับปรุงข้อมูลตัวเลขในเว็บไซต์ www.amnesty.org/en/what-we-do/death-penalty

ในตารางและรายชื่อ เครื่องหมาย “+” ที่ตามหลังชื่อประเทศ อย่างเช่น อินโดนีเซีย (47+) หมายถึงแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลยืนยันว่ามีการประหารชีวิตหรือการตัดสินให้ประหารชีวิตในอินโดนีเซีย 47 ครั้งแต่เชื่อว่าน่าจะมีมากกว่า 47 ครั้ง ส่วนเครื่องหมาย “+” ที่อยู่หลังประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้า อย่างเช่น อิหร่าน (+) หมายถึงว่าแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลประมวลข้อมูลจากหลักฐานเชื่อว่ามีการประหารชีวิตหรือการตัดสินให้ประหารชีวิต (มากกว่าหนึ่งครั้ง) ในประเทศนั้น เพียงแต่ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะระบุตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ให้นับว่าเป็น 2 รวมทั้งกรณีของจีน

แอมเนสตีอินเตอร์เนชันแนลต่อต้านโทษประหารทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าจะเป็นความผิดในลักษณะใด ไม่ว่าบุคคลจะมีความผิด ความบริสุทธิ์หรือมีบุคลิกภาพอันใด หรือไม่ว่าทางการจะใช้วิธีประหารชีวิตแบบใด ทางหน่วยงานรณรงค์ให้ยกเลิกโทษประหารโดยสิ้นเชิง

การใช้โทษประหารในปี 2560

“โทษประหารแทบไม่ให้ประโยชน์ต่อผู้เสียหาย หรือยับยั้งอาชญากรรมเลย”

อันโตนิโอ กูแตร็เรส เลขาธิการสหประชาชาติ, 10 ตุลาคม 2560

ตัวเลขจากทั่วโลก

งานวิจัยของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลชี้ให้เห็นแนวโน้มที่ลดลงของการใช้โทษประหารระดับโลกในปี 2560 โดยลดลงจากจุดสูงสุดที่มีการบันทึกจำนวนการประหารชีวิตทั้งหมดในปี 2558 และจำนวนโทษประหารในปี 2559 จำนวนประเทศที่ยังคงประหารชีวิตบุคคลและกำหนดโทษประหาร ยังคงอยู่ในระดับเดียวกับตัวเลขที่มีการบันทึกในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

มีสองประเทศที่ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท และมีประเทศที่สามยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดอาญาทั่วไปรวมทั้งการฆ่าคนตาย ส่วนอีกหลายประเทศได้ดำเนินการจำกัดการใช้โทษประหาร จนถึงสิ้นปี 2560 มี 106 ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท และ 142 ประเทศยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายหรือในทางปฏิบัติ

ตัวเลขเหล่านี้เน้นย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ทั่วโลกกำลังเดินบนเส้นทางที่มุ่งไปสู่การยกเลิกโทษประหาร มีเพียงไม่กี่ประเทศที่ยังคงประหารชีวิตบุคคลต่อไป โดยมีเพียงสี่ประเทศที่มีส่วนรับผิดชอบต่อ 84% ของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลได้ทั้งหมดในปี 2560

แนวโน้มเชิงบวกเช่นนี้เป็นตัวอย่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนจากภูมิภาคทางตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราลงมา โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลมีข้อมูลจำนวนประเทศที่ประหารชีวิตบุคคลลดลงจากห้าประเทศในปี 2559 เหลือสองประเทศในปี 2560 และมีการลดลงอย่างมากของการกำหนดโทษประหาร นอกจากนี้ ประเทศกนิยกยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท และเคนยาก็ยกเลิกโทษประหารเชิงบังคับสำหรับความผิดฐานฆ่าคนตาย จำนวนประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารในภูมิภาคอยู่ที่ 20 ประเทศในปัจจุบัน เปรียบเทียบกับหนึ่งประเทศเมื่อปี 2524 ซึ่งเป็นปีแรกที่เริ่มมีประเทศที่ยกเลิกโทษประหาร

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลมีข้อมูลการลดลงอย่างชัดเจนของจำนวนการประหารชีวิตโดยรวมสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด นอกจากนี้ อิหร่านและมาเลเซีย สองประเทศซึ่งสนับสนุนการใช้โทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ได้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายซึ่งอาจลดการใช้โทษประหารเชิงบังคับกับความผิดประเภทนี้

พัฒนาการที่สำคัญเหล่านี้ชี้ว่า โลกของเราได้ผ่านจุดวิกฤตมาแล้ว และมีความเป็นไปได้อย่างมากที่จะมีการยกเลิกการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำแย่ที่สุดนี้

การประหารชีวิต

จำนวนการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นทั่วโลกยังคงลดลงอย่างต่อเนื่องระหว่างปี 2559 ถึง 2560 แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลมีข้อมูลการประหารชีวิต 993 ครั้งในระหว่างปีที่ผ่านมา ลดลง 4% จากปี 2559 (การประหารชีวิต 1,032 ครั้ง) และ ลดลง 39% จากปี 2558 (ซึ่งทางองค์กรรายงานว่าการประหารชีวิต 1,634 ครั้ง นับเป็นตัวเลขสูงสุดตั้งแต่ปี 2532 เป็นต้นมา) ผลจากการลดลงเช่นนี้ ทำให้ตัวเลขการประหารชีวิตทั่วโลกลดลง สอดคล้องกับจำนวนที่เคยบันทึกได้ก่อนจะถึงจุดสูงสุดในปี 2558¹ แต่ตัวเลขเหล่านี้ไม่ครอบคลุมการประหารชีวิตหลายพันครั้งที่เกิดขึ้นในจีน ซึ่งทางการถือว่าข้อมูลการใช้ทางราชการ²

กว่าครึ่ง (51%) ของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลได้ทั้งหมดเกิดขึ้นในอิหร่าน ซึ่งถ้านับรวมกับซาอุดีอาระเบีย, อิรัก และปากีสถานจะคิดเป็นจำนวน 84% ของจำนวนการประหารชีวิตทั้งหมดทั่วโลก. การประหารชีวิตในอิรักเพิ่มขึ้น 42% จาก 88 ครั้งในปี 2559 เป็น 125+ ครั้งในปี 2560 แต่อีกสามประเทศกลับมีจำนวนการประหารชีวิตลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2559 โดยลดลง 11% ในอิหร่าน 5% ในซาอุดีอาระเบีย และมากถึง 31% ในปากีสถาน

การประหารชีวิตลดลงอย่างมากในอียิปต์เช่นกัน (ลดลง 20%) และเบลารุส (ลดลงจาก 4+ เหลือ 2+). การประหารชีวิตเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่าในปาเลสไตน์ (รัฐ) จาก 3 ครั้งในปี 2559 เป็น 6 ครั้งในปี 2560 สิงคโปร์เพิ่มขึ้นจาก 4 เป็น 8 ครั้ง และโซมาเลียเพิ่มขึ้นจาก 14 เป็น 24³

จากข้อมูลการประหารชีวิตของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลใน 23 ประเทศ พบว่ามีจำนวนเท่ากับปี 2559

¹ ก่อนปี 2558 แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลเสนอตัวเลขการประหารชีวิตในอิหร่านสองตัวในการรายงานการใช้โทษประหารระดับโลก โดยเป็นตัวเลขที่ทางการประกาศ และทางองค์กรได้ใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงหลักในการทำภาพประกอบและคำบรรยาย ส่วนตัวเลขที่สองซึ่งมีจำนวนสูงกว่าเนื่องจากครอบคลุมการประหารชีวิตซึ่งไม่มีการรายงานอย่างเป็นทางการ แต่เป็นตัวเลขที่ทางองค์กรสามารถยืนยันได้ (โดยใช้วิธีหลีกเลี่ยงการนับซ้อนด้วย) แต่นับตั้งแต่ปี 2559 เป็นต้นไป แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลจะใช้เพียงตัวเลขเดียว ซึ่งเป็นตัวเลขรวมของจำนวนการประหารชีวิตอย่างเป็นทางการและตัวเลขการประหารชีวิตอย่างอื่นที่ทางองค์กรยืนยันข้อมูลได้

² ในปี 2552 แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลยุติการตีพิมพ์ตัวเลขประมาณสถิติการใช้โทษประหารในจีน ซึ่งถือว่าข้อมูลการใช้โทษประหารเป็นความลับทางราชการ ทางองค์กรได้ทำกายภาพทางจีนให้พิสูจน์ข้ออ้างของตนว่าประสบความสำเร็จตามเป้าหมายในการลดการใช้โทษประหารด้วยการตีพิมพ์ตัวเลขเหล่านี้ในรายงานของทางตนเอง แต่ก็ไม่มีการตีพิมพ์ข้อมูลเหล่านี้ เช่นเดียวกับในอีกหลายประเทศ (โปรดดู ‘หมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล’ ในรายงานนี้สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม)

³ ทางการสิงคโปร์เปิดเผยข้อมูลการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นอย่างจำกัด มีความเป็นไปได้ว่า จำนวนการประหารชีวิตที่เพิ่มขึ้นในปี 2560 มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการตัดสินคดีอันเป็นผลมาจากการแก้ไขกฎหมายโทษประหารเชิงบังคับ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อปี 2556

บาห์เรน, จอร์แดน, คูเวต และสหรัฐอเมริกาอิมเรตส์ได้เริ่มประหารชีวิตบุคคลอีกครั้งในปี 2560 หลังหยุดไปช่วงหนึ่ง⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่มีข้อมูลการประหารชีวิตในห้าประเทศ ได้แก่ บอตสวานา, อินโดนีเซีย, ไนจีเรีย, ซูดาน และไต้หวัน ซึ่งมีการประหารชีวิตบุคคลในปี 2559 ทางหน่วยงานไม่สามารถยืนยันว่า มีการประหารชีวิตตามคำสั่งศาลเกิดขึ้นในลิเบียและซีเรียหรือไม่

ตัวเลขการประหารชีวิตระดับโลกที่บันทึกได้ในปี 2560

อัฟกานิสถาน (5), บาห์เรน (3), บังกลาเทศ (6), เบลารุส (2+), จีน (+), อียิปต์ (35+), อิหร่าน (507+), อิรัก (125+), ญี่ปุ่น (4), จอร์แดน (15), คูเวต (7), มาเลเซีย (4+), เกาหลีเหนือ (+), ปากีสถาน (60+), ปาเลสไตน์ (รัฐ) (6: พื้นที่ปกครองกลุ่มฮามาส, กาชา), ซาอุดีอาระเบีย (146), สิงคโปร์ (8), โซมาเลีย (24: พันแลนด์ 12, สหพันธ์สาธารณรัฐโซมาเลีย 12), ซูดานใต้ (4), สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (1), สหรัฐฯ (23), เวียดนาม (+), เยเมน (2+)

วิธีการที่ใช้ในการประหารชีวิตมีดังต่อไปนี้ การตัดศีรษะ (ซาอุดีอาระเบีย)แขวนคอ (อัฟกานิสถาน, บังกลาเทศ, อียิปต์, อิหร่าน, อิรัก, ญี่ปุ่น, จอร์แดน, คูเวต, มาเลเซีย, ปากีสถาน, ปาเลสไตน์ (รัฐ), สิงคโปร์ และซูดานใต้) การฉีดยาพิษ (จีน, สหรัฐฯ, เวียดนาม) และยิงเป้า (บาห์เรน, เบลารุส, จีน, เกาหลีเหนือ (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีเหนือ), ปาเลสไตน์ (รัฐ), โซมาเลีย, สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเยเมน) สอดคล้องกับปีที่แล้ว แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่ได้รับรายงานว่ามี การประหารชีวิตด้วยการขังหังแต่อย่างใด

โทษประหารและองค์การระหว่างรัฐบาลระหว่างประเทศในปี 2560

จากจำนวน 35 รัฐบาลของสมาชิกใหญ่ขององค์การรัฐอเมริกัน (Organization of American States) มีสหรัฐฯ เพียงประเทศเดียวที่ยังประหารชีวิตบุคคล

จากจำนวน 57 รัฐบาลขององค์การว่าด้วยความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (Organization for Security and Co-operation in Europe) มีเพียงเบลารุส และสหรัฐฯ ที่ยังประหารชีวิตบุคคล

สามจาก 55 รัฐบาลของสหภาพแอฟริกา (African Union) ที่ยังมี การประหารชีวิตตามคำสั่งศาล ได้แก่ อียิปต์ โซมาเลีย และซูดานใต้

10 จาก 21 รัฐบาลของสันนิบาตรัฐอาหรับ (League of Arab States) ที่ยังมี การประหารชีวิต ได้แก่ บาห์เรน อียิปต์ อิรัก จอร์แดน คูเวต ปาเลสไตน์ ซาอุดีอาระเบีย โซมาเลีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเยเมน

สามจาก 10 รัฐบาลของสมาคมประชาชาติเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations) ที่ยังคงมีการประหารชีวิต ได้แก่ มาเลเซีย สิงคโปร์ และเวียดนาม

สี่จาก 53 รัฐบาลของเครือจักรภพ (Commonwealth) ยังมีการประหารชีวิต ได้แก่ บังกลาเทศ มาเลเซีย ปากีสถาน และสิงคโปร์

สองจาก 58 รัฐบาลขององค์การระหว่างประเทศของประเทศที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส (Organisation Internationale de la Francophonie - OIF) ยังมีการประหารชีวิต ได้แก่ อียิปต์และเวียดนาม

ญี่ปุ่นและสหรัฐฯเป็นเพียงสองประเทศจากกลุ่มประเทศอุตสาหกรรม G8 ที่มีการประหารชีวิต

170 (88%) จาก 193 รัฐบาลขององค์การสหประชาชาติ ที่ไม่มีการประหารชีวิตเลยในปี 2560

⁴ ก่อนปี 2560 ได้เกิดการประหารชีวิตครั้งสุดท้ายในบาห์เรนเมื่อปี 2553 ในจอร์แดนเมื่อปี 2558 ในคูเวตเมื่อปี 2556 และในสหรัฐอเมริกาอิมเรตส์เมื่อปี 2558 แม้ว่าแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลมีข้อมูลการประหารชีวิตสองครั้งในเยเมนในปี 2560 แต่ไม่เป็นที่ชัดเจนว่า เป็นการรื้อฟื้นการประหารชีวิตหรือไม่ เนื่องจากทางองค์กรไม่สามารถยืนยันได้ว่าการประหารชีวิตในเยเมนเมื่อปี 2559 หรือไม่ สืบเนื่องจากสงครามที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในประเทศ

การตัดสินใจโทษประหาร

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลมีข้อมูลจำนวนการตัดสินใจโทษประหารระดับโลกที่ลดลง 17% โดยลดลงเหลือ 2,591+ ครั้งในปี 2560 จากจำนวนสูงสุด 3,117 ครั้งในปี 2559 อย่างไรก็ตาม ตัวเลขเหล่านี้ยังอยู่ในแนวโน้มระดับสูงเมื่อเทียบกับข้อมูลที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมา (อย่างเช่น 2,466 ครั้งในปี 2557)

จำนวนประเทศที่มีข้อมูลว่าได้ตัดสินใจโทษประหารครั้งใหม่ ลดลงจาก 55 ในปี 2559 เหลือ 53 ประเทศในปี 2560 นับเป็นการลดลงติดต่อกันสองปี (จาก 61 ประเทศในปี 2558) ไม่มีข้อมูลว่าเจ็ดประเทศซึ่งเคยใช้โทษประหารเมื่อปี 2559 มีการตัดสินใจโทษประหารในปี 2560 ได้แก่ บาเบโดส, เอธิโอเปีย, คาซัคสถาน, ไลบีเรีย, มาลาวี, ไนเจอร์ และปาปัวนิวกินี อย่างไรก็ตาม แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลมีข้อมูลของห้าประเทศซึ่งกำหนดโทษประหารครั้งใหม่ในปี 2560 แม้จะไม่ได้มีการใช้โทษในปี 2559 ก็ตาม ได้แก่ บาห์เรน, บอตสวานา, บรูไน, ดารุสซาลาม, อิควาดอร์, กินี และแกมเบีย⁵

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลมีข้อมูลการใช้โทษประหารที่เพิ่มขึ้นอย่างมากใน บังคลาเทศ, อียิปต์, โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก, ไนจีเรีย, เซียร์ราลีโอน, สิงคโปร์, ศรีลังกา และตรินิแดดและโตเบโก และลดลงอย่างมากใน แอลจีเรีย, สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก, กานา, อินเดีย, อินโดนีเซีย, อิรัก, คูเวต, เลบานอน, มาลี, ปากีสถาน, ซาอุดีอาระเบีย, โซมาเลีย, แทนซาเนีย, ตูนิเซีย และสหรัฐอเมริกาแอมิเรตส์

ในบางประเทศเหล่านี้ อย่างเช่น ศรีลังกา การเพิ่มขึ้นของโทษประหารเป็นผลมาจากการที่ทางการให้ข้อมูลอย่างละเอียดเกี่ยวกับการใช้โทษประหารในปี 2560 ของตนกับแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล แต่ไม่ได้ให้ข้อมูลละเอียดเช่นนี้เมื่อปี 2559 นอกจากนี้ ศักยภาพของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลในการหาข้อมูลที่มีมากขึ้นและน่าเชื่อถือเกี่ยวกับบางประเทศเหล่านี้ อาจส่งผลให้จำนวนตัวเลขโดยรวมเพิ่มขึ้น

มีข้อมูลว่ามีบุคคลอย่างน้อย 21,919 คนที่ต้องโทษประหารทั่วโลกจนถึงสิ้นปี 2560

การเปลี่ยนโทษ การอภัยโทษและการล้างมลทิน

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลบันทึกจำนวนการเปลี่ยนโทษหรือการอภัยโทษนักโทษประหารชีวิตใน 21 ประเทศ ได้แก่ บังคลาเทศ, แคนาดา, จีน, อียิปต์, อินเดีย, อินโดนีเซีย, ญี่ปุ่น, คูเวต, มาเลเซีย, มอริเตเนีย, โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก, ไนจีเรีย, ปากีสถาน, ปาปัวนิวกินี, กาตาร์, ศรีลังกา, ใต้หวัน, ตูนิเซีย, สหรัฐอเมริกาแอมิเรตส์, สหรัฐฯ และซิมบับเว⁶

⁵ ไม่เป็นที่ชัดเจนว่ามีการเริ่มตัดสินโทษประหารครั้งใหม่ในแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลไม่สามารถยืนยันตัวเลขการใช้โทษประหารในประเทศนี้ในปี 2559 ได้เนื่องจากสงครามซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

⁶ การเปลี่ยนโทษเป็นกระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลงการตัดสินจากโทษประหาร เป็นโทษที่มีความรุนแรงน้อยกว่า อย่างเช่น โทษจำคุก โดยมักเป็นไปตามคำสั่งของฝ่ายตุลาการในชั้นการอุทธรณ์ แต่บางกรณีก็เป็นคำสั่งของฝ่ายบริหาร การอภัยโทษจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับโทษเด็ดขาดแล้ว และไม่มีโอกาสจะถูกลงโทษเพิ่มเติมอีก

การตัดสินใจโทษประหารชีวิตที่บันทึกได้ทั่วโลกในปี 2560

อัฟกานิสถาน (11+), แอลจีเรีย (27+), บาห์เรน (15), บังกลาเทศ (273+), เบลารุส (4+), บอตสวานา (4), บรูไน ดารุสซาลาม (1), จีน (+), สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก (22+), อียิปต์ (402+), อิควาดอร์เรียลเกนี (2), แกมเบีย (3), กานา (7), กายอานา (3), อินเดีย (109), อินโดนีเซีย (47+), อิหร่าน (+), อิรัก (65+), ญี่ปุ่น (3), จอร์แดน (10+), เคนยา (21+), คูเวต (15+), ลาว (1+), เลบานอน (12+), ลิเบีย (3+), มาเลเซีย (38+), ฟิลิปปินส์ (2), มาลี (10), โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก (15+), เมียนมา (2+), ไนจีเรีย (621), เกาหลีเหนือ (+), ปากีสถาน (200+), ปาเลสไตน์ (รัฐ) (16: พื้นที่ปกครองกลุ่มฮามาส, กาชกา, กาทาร์ (1), ซาอุดีอาระเบีย (1+), เซียร์ราลีโอน (21), สิงคโปร์ (15), โซมาเลีย (24: พันแลนด์ 16; สหพันธ์สาธารณรัฐโซมาเลีย 8), ซูดานใต้ (16+), ศรีลังกา (218), ซูดาน (17+), ไต้หวัน (3), แทนซาเนีย (5+), ไทย (75), ตรินิแดดและโตเบโก (9), ตุรกี (25+), สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (5), สหรัฐฯ (41), เวียดนาม (35+), เยเมน (5+), แซมเบีย (94), ซิมบับเว (11)

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกจำนวนการล้างมลทินนักโทษประหาร 55 ครั้งได้ในหกประเทศ ได้แก่ จีน (1), ฟิลิปปินส์ (1), ไนจีเรีย (28), ไต้หวัน (1), สหรัฐฯ (5), แซมเบีย (19)⁷

การใช้โทษประหารในปี 2560

มีการประหารชีวิตในที่สาธารณะเกิดขึ้นในอิหร่าน (อย่างน้อย 31 ครั้ง)

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับข้อมูลที่ระบุว่ามียุคอย่างน้อยห้าคนในอิหร่านที่ถูกประหารชีวิตจากความผิดที่เกิดขึ้นในขณะที่เขามีอายุต่ำกว่า 18 ปี อิหร่านยังตัดสินโทษประหารกับผู้ที่มียุคต่ำกว่า 18 ปีในขณะที่กระทำความผิดอื่น ๆ อีก แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่าผู้เยาว์ที่กระทำความผิดถูกตัดสินโทษประหารในปีที่ผ่านมา ยังคงเป็นนักโทษประหารในประเทศต่าง ๆ รวมทั้งบังกลาเทศ, อิหร่าน, ฟิลิปปินส์, ปากีสถาน และซาอุดีอาระเบีย. การตัดสินโทษและการบังคับใช้โทษประหารและการประหารชีวิตบุคคลที่อายุต่ำกว่า 18 ปีขณะที่กระทำความผิด เป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ น้อยครั้งมักมีกรณีที่ได้แย้งเกี่ยวกับอายุที่แท้จริงของผู้กระทำความผิด เนื่องจากไม่มีหลักฐานยืนยันอายุจริง เช่น สูติบัตร⁸

ผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตหรือสติปัญญาถูกประหารชีวิต หรือได้รับโทษประหารในหลายประเทศ ทั้งใน ญี่ปุ่น, ฟิลิปปินส์, ปากีสถาน, สิงคโปร์ และสหรัฐฯ

ในประเทศส่วนใหญ่ที่มีการตัดสินโทษประหารหรือประหารชีวิตบุคคล การสั่งลงโทษประหารนั้นมักเป็นผลมาจากการพิจารณาคดีที่**ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมระหว่างประเทศ** แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลแสดงความกังวลเป็นพิเศษต่อการระงับการพิจารณาในศาลของบังกลาเทศ, เบลารุส, จีน, อียิปต์, อิหร่าน, อิรัก, มาเลเซีย, เกาหลีเหนือ, ปากีสถาน, ซาอุดีอาระเบีย, สิงคโปร์ และเวียดนาม ในหลายประเทศ รวมทั้ง บาห์เรน, จีน, อิหร่าน, อิรัก และซาอุดีอาระเบีย การ

⁷ การล้างมลทินเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นหลังจากศาลตัดสินโทษและสิ้นสุดกระบวนการอุทธรณ์คดีแล้ว ภายหลังผู้ถูกตัดสินโทษถูกพิสูจน์ว่าไม่มีความผิด หรือถูกยกฟ้องจากคดีอาญา จึงถือได้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ในสายตาของกฎหมาย

⁸ รัฐสภาควรใช้หลักเกณฑ์ที่เหมาะสมทั้งปวงกรณีที่มีข้อโต้แย้งเรื่องอายุ การปฏิบัติที่เน้นการประเมินอายุรวมถึงการใช้ข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการทางกาย จิตวิทยาและสังคม โดยควรนำแต่ละหลักเกณฑ์เหล่านี้มาใช้และควรยกประโยชน์ให้กับกรณีที่มีข้อมูลสงสัยและโต้แย้ง ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นเยาวชนผู้กระทำความผิด และควรประกันไม่ให้มีการใช้โทษประหาร แนวทางนี้สอดคล้องกับหลักการซึ่งเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก และควรเป็นข้อพิจารณาหลักในการปฏิบัติใด ๆ เกี่ยวกับเด็ก เป็นไปตามข้อ 3(1) ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (UN Convention on the Rights of the Child)

ตัดสินความผิดและการกำหนดโทษประหารชีวิตมักอาศัยข้อมูลจาก “คำรับสารภาพ” ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่น ๆ ในอิหร่านและอิรัก มีการเผยแพร่ “คำรับสารภาพ” เหล่านี้บางส่วนทางโทรทัศน์ก่อนการพิจารณาคดีจะเริ่มขึ้น ซึ่งยังเป็นการละเมิดสิทธิของจำเลยที่จะได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ยังมีกรณีที่ศาลสั่งลงโทษประหารในการพิจารณาคดีหลังจำเลยในบังคลาเทศและปาเลสไตน์ (รัฐ)

โทษประหารเชิงบังคับ ยังคงเกิดขึ้นใน บรูไนดารุสซาลาม, กานา, อิหร่าน, มาเลเซีย, บัลดีฟี, เมียนมา, ในจอร์เจีย, ปากีสถาน, ซาอุดีอาระเบีย, สิงคโปร์ และศรีนิแดดและโตเบโก. การใช้โทษประหารเชิงบังคับไม่สอดคล้องกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเนื่องจาก “ไม่เปิดโอกาสให้พิจารณาพฤติการณ์ส่วนบุคคลของจำเลย หรือพฤติการณ์ของความผิดในแต่ละกรณี”⁹

ศาลทหารพิพากษาประหารชีวิตพลเรือนในอียิปต์และปากีสถาน เป็นศาลพิเศษซึ่งมีกระบวนการพิจารณาที่ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมระหว่างประเทศ ได้สั่งลงโทษประหารในบังคลาเทศและปากีสถาน

มีบุคคลที่ต้องโทษประหารหรือถูกประหารจากความผิดที่ไม่เกี่ยวข้องกับการฆ่าคนตายโดยเจตนา และไม่เข้ากับหลักเกณฑ์ที่เป็น “อาชญากรรมร้ายแรงที่สุด” ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 กติการหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights-ICCPR)

มีการใช้โทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดใน 15 ประเทศ อย่างน้อยมีสี่ประเทศจากจำนวนประเทศเหล่านี้ได้ใช้โทษประหารเชิงบังคับกับความผิดประเภทนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลมีข้อมูลการประหารชีวิตสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในแค่สี่ประเทศ ได้แก่ จีน (ซึ่งเก็บข้อมูลเหล่านี้เป็นความลับทางราชการ) อิหร่าน, ซาอุดีอาระเบีย และสิงคโปร์ แต่เชื่อว่าทั้งมาเลเซีย และเวียดนามต่างประหารชีวิตบุคคลในความผิดเหล่านี้

ในอิหร่าน สัดส่วนการประหารชีวิตในคดีเหล่านี้ลดลงจากเกือบ 60% ของจำนวนการประหารชีวิตทั้งหมดในปี 2559 เหลือ 40% ในปี 2560 ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการปฏิรูปกฎหมายปราบปรามยาเสพติดในปี 2560 และส่งผลให้จำนวนการประหารชีวิตโดยรวมลดลงเช่นกัน มีการประหารชีวิตทั้งแปดครั้งที่เกิดขึ้นในสิงคโปร์ในปี 2560 เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งสิ้น ส่งผลให้จำนวนการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นจากสี่ครั้งเมื่อปี 2559 ซาอุดีอาระเบียเพิ่มการประหารชีวิตบุคคลในคดียาเสพติดจาก 14% ของการประหารชีวิตทั้งหมดในปี 2559 เป็น 40% ในปี 2560

อินโดนีเซียซึ่งไม่ได้ประหารชีวิตบุคคลเลยในปี 2560 มีข้อมูลว่า จำนวนการสั่งลงโทษประหารได้ลดลงเช่นกันสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (โดยลดลงจากสัดส่วน 77% ของคดีทั้งหมดในปี 2559 เหลือ 70% ในปี 2560)

แม้ว่าภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ จะมีจำนวนการประหารชีวิตในคดียาเสพติดสูงสุดในปี 2560 (264 ครั้ง) ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกกลับมีจำนวนประเทศที่ใช้โทษประหารกับความผิดเช่นนี้มากที่สุด (10 จาก 16 ประเทศ) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถยืนยันข้อมูลการประหารชีวิตสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในกรณีของมาเลเซียและเวียดนามได้ รวมทั้งกรณีของประเทศจีน จึงมีความเป็นไปได้อย่างมากว่า ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกยังคงมีจำนวนการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นสูงสุด รวมทั้งการกำหนดโทษประหารสูงสุดสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

⁹ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, Pagdayawon Rolando v Philippines, Views of the Human Rights Committee, Communication No. 1110/2002, UN doc. CCPR/C/82/D/1110/2002, 8 ธันวาคม 2547, ย่อหน้า 5.2

ตารางด้านล่างเป็นการแจกแจงตัวเลขตามข้อมูลของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในปี 2560 และ 2559

ประเทศ	การประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลได้สำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในปี 2560 (ตัวเลขในปี 2559 อยู่ในวงเล็บ)	การตัดสินโทษประหารที่มีการบันทึกข้อมูลได้สำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในปี 2560 (ตัวเลขในปี 2559 อยู่ในวงเล็บ)
บรูไนดารุสซาลาม	0 (0)	1 จาก 1 (0)
จีน	ไม่ทราบจำนวน, รายงานการประหารชีวิตต่อสาธารณะ (ไม่ทราบจำนวน)	ไม่ทราบจำนวน (ไม่ทราบจำนวน)
อินเดีย	0 (0)	2 จาก 109, 2% (1 จาก 136, 1%)
อินโดนีเซีย	0 (4 จาก 4, 100%)	33 จาก 47+, 70% (46 จาก 60+, 77%)
อิหร่าน	205 จาก 507, 40% (328 จาก 567, 58%)	ไม่ทราบจำนวน (ไม่ทราบจำนวน)
อิรัก	ไม่ทราบจำนวน (0 จาก 88+)	4 จาก 65, 6% (ไม่ทราบจำนวน)
คูเวต	0 จาก 7 (0)	4 จาก 15+, 27% (10 จาก 49, 20%)
ลาว	0 (0)	1 จาก 1, 100% (3 จาก 3, 100%)
มาเลเซีย	ไม่มีตัวเลขที่แจกแจงตามประเภทของความผิด (ไม่มีตัวเลขที่แจกแจงตามประเภทของความผิด)	21 จาก 38+, 55% 17 จาก 36+, 47%
ปาเลสไตน์ (รัฐ)	0 จาก 6 (0 จาก 3)	4 จาก 16, 25% (0 จาก 21)
ซาอุดีอาระเบีย	59 จาก 146, 40% (24 จาก 154, 16%)	ไม่ทราบจำนวน (ไม่ทราบจำนวน)
สิงคโปร์	8 จาก 8, 100% (2 จาก 4, 50%)	12 จาก 15, 80% (7 จาก 7, 100%)

ประเทศ	การประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลได้ สำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในปี 2560 (ตัวเลขในปี 2559 อยู่ในวงเล็บ)	การตัดสินโทษประหารที่มีการบันทึก ข้อมูลได้สำหรับความผิดเกี่ยวกับยา เสพติด ในปี 2560 (ตัวเลขในปี 2559 อยู่ในวงเล็บ)
ศรีลังกา	0 (0)	3 จาก 218, 1% (1 จาก 78, 1%)
ไทย	0 (0)	ไม่ทราบตัวเลขการใช้โทษประหารครั้ง ใหม่ที่แน่ชัด จำนวนการพิพากษาถึงขั้น ฎีกาให้ประหารชีวิต 86 จาก 192 ครั้ง เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (45%) (ไม่ทราบตัวเลขที่แน่ชัด จำนวนนักโทษ ในแดนประหาร 213 จาก 427 คน เป็นจำเลยในคดียาเสพติด, 50%)
สหรัฐอเมริกาหรือเม็กซิโก	0 (0)	0 (3 จาก 26, 12%)
เวียดนาม	ไม่ทราบจำนวน (ไม่ทราบจำนวน)	31 จาก 35+, 88% (54 จาก 63, 86%)

ความผิดที่มีโทษประหารอื่น ๆ ซึ่งไม่เข้ากับหลักเกณฑ์ “อาชญากรรมร้ายแรงที่สุด” แต่มีการบังคับใช้โทษประหาร ส่งผลให้มีการกำหนดโทษประหารหรือการประหารชีวิตบุคคลเกิดขึ้นในปี 2560 รวมทั้งอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เช่น การทุจริต (จีน, เวียดนาม)¹⁰ การขุดที่ดินซึ่งเป็นแหล่งวัฒนธรรมโบราณและการนำโบราณวัตถุมาซื้อขาย (จีน)¹¹ การยิงอาวุธปืน (มาเลเซีย) การใช้เวทียมนต์ ไสยศาสตร์ และ “การคนขู” (ซาอุดีอาระเบีย) การลักพาตัว (อิรัก) การลักพาตัวและการทรมาน (ซาอุดีอาระเบีย) การข่มขืนกระทำชำเรา (ซาอุดีอาระเบีย) และ “การดูหมิ่นศาสนา” หรือ “การดูหมิ่นศาสนาแห่งศาสนาอิสลาม” (อิหร่าน, ปากีสถาน)

สุดท้าย ยังมีการใช้โทษประหารกับการกระทำที่เป็น “ขบถ” ในหลายรูปแบบ “การกระทำที่กระทบต่อความมั่นคงแห่งชาติ” “การร่วมมือ” กับหน่วยงานต่างชาติ “การจารกรรม” “การตั้งคำถามกับนโยบายของท่านผู้นำ” การมีส่วนร่วมใน “ขบวนการก่อความไม่สงบและก่อการร้าย” และ “**อาชญากรรมต่อต้านรัฐ**” อื่น ๆ ไม่ว่าจะความผิดเช่นนั้นจะส่งผลให้เกิดการเสียชีวิตหรือไม่ก็ตาม โดยเกิดขึ้นทั้งในอิหร่าน, เลบานอน, เกาหลีเหนือ, ปากีสถาน, ปาเลสไตน์ (รัฐ) (ในกาซา) และซาอุดีอาระเบีย

สภาผู้แทนราษฎรแห่งฟิลิปปินส์ ได้ให้ความเห็นชอบร่างกฎหมายรื้อฟื้นการใช้โทษประหารเมื่อเดือนมีนาคม โดยมีร่างพระราชบัญญัติที่คล้ายคลึงกันที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของวุฒิสภา การรื้อฟื้นโทษประหารส่งผลให้ฟิลิปปินส์กระทำการขัดแย้งกับพันธมิตรระหว่างประเทศ ในฐานะเป็นรัฐภาคีของพิธีสารเลือกรับฉบับที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิ

¹⁰ ในประเทศจีน ความผิดทางเศรษฐกิจจะถูกลงโทษด้วยโทษประหารแบบ “รอลงอาญา” ซึ่งมักมีการเปลี่ยนโทษเป็นโทษจำคุกหลังติดคุกอยู่สองปี หากไม่มีการกระทำผิดใด ๆ เพิ่มเติม

¹¹ การขุดที่ดินซึ่งเป็นแหล่งวัฒนธรรมโบราณและการนำโบราณวัตถุมาซื้อขายเป็นความผิดที่มีโทษประหารแบบ “รอลงอาญา”

ทางการเมืองที่มีเป้าหมายยกเลิกโทษประหาร มีลัทธิที่ดำเนินการเพื่อรื้อฟื้นการประหารชีวิตเช่นกัน หลังไม่ได้ประหารชีวิตบุคคล มาเลยกว่าหกทศวรรษ ส่วนประเทศที่กระทำการสวนทางกับมาตรฐานระหว่างประเทศ ได้แก่ อินเดีย, สิงคโปร์ และไทย **ซึ่งได้ ขยายขอบเขตการใช้โทษประหาร**กับความผิดใหม่ ๆ โดยมีารออกกฎหมายใหม่เพื่อใช้โทษประหารกับความผิดฐานจี้เครื่องบิน ก่อการร้ายทางนิวเคลียร์ และการทุจริต ตามลำดับ

พัฒนาการเชิงบวก

มีสองประเทศในโลกได้ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดอาญาทุกประเภทในปี 2560 ในวันที่ 31 พฤษภาคม สกานดิเนเวียแห่งชาติของกีนีได้มีมติรับรองประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่ ซึ่งตัดโทษประหารออกไป และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม ประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่ของมองโกเลียผ่านการพิจารณาเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2558 และกำหนดให้ยกเลิกโทษประหารอย่างสิ้นเชิง เริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2560

ในวันที่ 24 ตุลาคม 2560 ศาลรัฐธรรมนูญแห่งกัวเตมาลาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติปราบปรามยาเสพติดที่กำหนดโทษประหาร ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ส่งผลให้แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลจัดให้ประเทศนี้อยู่ในกลุ่มประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับอาชญากรรมทั่วไปเท่านั้น

สองประเทศซึ่งได้ยกเลิกโทษประหาร ได้แก่ มาดากัสการ์และซาตูเมและปรินซีปี ต่างให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสารเลือกรับฉบับที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ที่มีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหาร ส่งผลให้ทั้งสองประเทศแสดงเจตจำนงที่จะยกเลิกทลงโทษเช่นนี้ นอกจากนี้ เกมเบียซึ่งยังคงมีบทลงโทษประหารในทางกฎหมายและทางปฏิบัติ ได้ลงนามในพิธีสารฉบับนี้เมื่อปี 2560 ส่งผลให้เกมเบียปฏิบัติตามพันธะสัญญา โดยต้องไม่ประหารชีวิตบุคคล และต้องดำเนินการใด ๆ ที่จำเป็นเพื่อยกเลิกโทษประหารในเขตอำนาจศาลของตน

ศาลแห่งชาติปาปัวนิวกินี ซึ่งเป็นรัฐภาคีเพียงหนึ่งเดียวของหมู่เกาะแปซิฟิกที่ยังคงใช้โทษประหาร ได้ทำการไต่สวนกรณีการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่ต้องโทษประหาร และสั่งให้ชะลอการประหารชีวิตชาย 12 คนที่ต้องโทษประหารโดยไม่มีเวลากำหนด รวมทั้งให้แต่งตั้งคณะกรรมการลดหย่อนโทษและให้มีการรับพิจารณาคำร้องขอเพื่อลดหย่อนโทษ

อีกหลายประเทศมีการดำเนินการที่สำคัญเพื่อกำจัดการใช้โทษประหาร ในอัฟกานิสถาน ประธานาธิบดีอัชราฟ กานี อาห์หมัดไซ ให้ความเห็นชอบต่อประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2560 ซึ่งลดจำนวนฐานความผิดสำหรับโทษประหารลง¹² หน่วยงานศาลและฝ่ายบริหารหลายแห่งของจีน ได้นำแนวปฏิบัติใหม่มาใช้หลายประการในช่วงปีที่ผ่านมา โดยมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มหลักประกันของการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม

ในเดือนพฤศจิกายน อิหร่านแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติปราบปรามยาเสพติด โดยเพิ่มจำนวนยาเสพติดซึ่งจะส่งผลให้มีการใช้โทษประหารเชิงบังคับ และอาจมีผลบังคับใช้ย้อนหลัง ในช่วงเดือนเดียวกัน สภาผู้แทนราษฎรแห่งมาเลเซีย ได้ผ่านร่างแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติยาอันตราย พ.ศ.2495 โดยให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในคดีที่บุคคลถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานขนส่งยาเสพติด โดยบุคคลนั้นอาจให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายในวันที่ 14 ธันวาคม ศาลสูงสุดของเคนยาวินิจฉัยว่า การใช้โทษประหารเชิงบังคับกับความผิดฐานฆ่าคนตาย ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

¹² การศึกษาช่วยเหลือในอัฟกานิสถาน องค์การสหประชาชาติ (United Nations Assistance Mission in Afghanistan - UNAMA), 'UNAMA ยินดีกับประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่ของอัฟกานิสถาน - เรียกร้องให้มีกรอบกฎหมายที่เข้มแข็งให้ความคุ้มครองผู้หญิงจากความรุนแรง', 22 กุมภาพันธ์ 2561, <https://unama.unmissions.org/unamawelcomes-afghanistan%E2%80%99s-new-penal-code-calls-robust-framework-protect-women-against-violence>

ภาพรวมของภูมิภาค

เอเชีย-แปซิฟิก

แนวโน้มของภูมิภาค

- แม้ว่าจีนยังคงปกปิดข้อมูลการใช้โทษประหาร แต่จีนก็ยังคงเป็นผู้นำโลกในการประหารชีวิตบุคคล
- มองโกเลียกลายเป็นประเทศที่ 105 ที่ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภทในเดือนกรกฎาคม
- ปาปัวนิวกินีเป็นประเทศเดียวในเขตแปซิฟิกที่ยังคงใช้โทษประหาร
- ปากีสถานให้ข้อมูลว่ามีจำนวนการประหารชีวิตที่ลดลง
- โทษประหารเชิงบังคับและการใช้โทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ยังคงทำให้เกิดข้อถกเถียงอย่างมากในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2560	การตัดสินโทษประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2560	จำนวนผู้ที่ได้รับโทษประหารชีวิตจนถึงสิ้นปี 2560
อัฟกานิสถาน	5	11+	600+
บังคลาเทศ	6	273+	1,465
บรูไนดารุสซาลาม	0	1	+
จีน	+	+	+
อินเดีย	0	109	371
อินโดนีเซีย	0	47+	262+
ญี่ปุ่น	4	3	134
ลาว	0	1+	+
มาเลเซีย	4+	38+	800+
มัลดีฟส์	0	2	18

มองโกเลีย	0	0	0
เมียนมา	0	2+	+
เกาหลีเหนือ	+	+	+
ปากีสถาน	60+	200+	7,000+
ปาปัวนิวกินี	0	0	12
สิงคโปร์	8	15	40+
เกาหลีใต้	0	0	61
ศรีลังกา	0	218	2,717
ไต้หวัน	0	3	43
ไทย	0	75	502
ตองกา	0	0	0
เวียดนาม	+	35+	600+

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลบันทึกข้อมูลการประหารชีวิต 93 ครั้งทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ลดลง 28% จากจำนวน 130 ครั้งในปี 2559 ตัวเลขในปี 2560 ไม่ครอบคลุมการประหารชีวิตอีกหลายพันครั้งที่เชื่อว่าเกิดขึ้นในจีน รวมทั้งที่เกิดขึ้นในเกาหลีเหนือ (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี) และเวียดนาม เนื่องจากประเทศเหล่านี้เก็บข้อมูลการใช้โทษประหารเป็นความลับ และมีการเปิดเผยข้อมูลอย่างจำกัด จำนวนการประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลได้และลดลงในปี 2560 เป็นผลมาจากจำนวนที่ลดลงในปากีสถาน ซึ่งมีจำนวนการประหารชีวิตลดลง 31% ส่วนสิงคโปร์มีจำนวนการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นสองเท่าเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2559

เก้าประเทศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกยังคงประหารชีวิตบุคคล ลดจาก 11 ประเทศเมื่อปี 2559 โดยอินโดนีเซียและไต้หวันไม่ได้ประหารชีวิตใครเลย ส่วนอินเดียได้ยุติการประหารชีวิตชั่วคราวเป็นปีที่สองติดต่อกัน

มีการตัดสินโทษประหารครั้งใหม่อย่างน้อย 1,037 ครั้ง ลดลงเล็กน้อย (15%) เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวน 1,224 ครั้งในปี 2559 การเปลี่ยนแปลงของจำนวนโทษประหารส่วนใหญ่เป็นผลมาจากตัวเลขที่เปลี่ยนแปลงไปในศรีลังกา อันเป็นผลมาจากข้อมูลที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลได้รับมาจากทางการ อย่างไรก็ตาม มีการเพิ่มจำนวนโทษประหารอย่างมากเมื่อเทียบกับปี 2559 ในบังคลาเทศ (เพิ่มจาก 245+ เป็น 273+ ครั้ง) และสิงคโปร์ (เพิ่มจาก 7+ เป็น 15 ครั้ง) ส่วนตัวเลขการใช้โทษประหารในอินเดียและอินโดนีเซียลดลงเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2559

จำนวนประเทศที่สั่งลงโทษประหารชีวิตบุคคลอยู่ที่ 18 ประเทศ เท่ากับเมื่อปี 2559 บรูไนดารุสซาลามได้ตัดสินโทษประหารครั้งใหม่หลังจากไม่ได้ใช้โทษนี้มาเลยในปี 2559 ปาปัวนิวกินีไม่ได้ลงโทษประหารในปี 2560 เลย แต่เคยใช้โทษประหารในปีก่อนหน้า

การใช้โทษประหารในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกมักขัดแย้งกับกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับข้อมูลที่น่าเชื่อถือว่า บังคลาเทศ, ฟิลิปปินส์ และปากีสถาน มีนักโทษในแดนประหารที่เป็นผู้ซึ่งกระทำความผิดขณะที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ทั้งยังมีการใช้โทษประหารอย่างกว้างขวางกับความผิดที่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ว่าเป็น “อาชญากรรมร้ายแรงที่สุด” ซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศต้องมีการจำกัดการใช้โทษประหาร ทั้งนี้รวมถึงอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ อย่างเช่น การทุจริต และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด 10 ประเทศใช้โทษประหารและประหารชีวิตบุคคลในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ส่งผลให้เอเชียแปซิฟิกกลายเป็นภูมิภาคที่มีสัดส่วนประเทศที่ใช้โทษประหารกับความผิดประเภทนี้สูงสุด

การใช้โทษประหารเชิงบังคับและการละเมิดสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรม ยังเป็นข้อกังวลสำคัญตลอดทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก อินเดีย, สิงคโปร์ และไทย ได้ขยายขอบเขตการใช้โทษประหาร โดยการออกกฎหมายใหม่เพื่อเอาผิดกับการฉ้อโกง การก่อการร้ายทางนิวเคลียร์ และการทุจริต

พัฒนาการสำคัญของหลายประเทศ

มีการแขวนคอชายห้าคนใน**อัฟกานิสถาน**เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน ในข้อหาลักพาตัวและฆ่าคนตาย โดยมีการตัดสินโทษประหารครั้งใหม่อย่างน้อย 11 ครั้ง รวมทั้งห้าครั้งสำหรับความผิดฐานฆ่าคนตาย และหกครั้งสำหรับความผิดฐานทุจริต จากตัวเลขของตัวแทนประเทศอัฟกานิสถานที่ให้กับคณะกรรมการต่อต้านการทรมานแห่งสหประชาชาติ จนถึงเดือนเมษายนมีนักโทษในแดนประหาร 600 คน¹³ ในระหว่างการพิจารณารายงาน ตัวแทนประเทศอัฟกานิสถานระบุว่า “[รัฐบาล] มีเจตจำนงจะใช้โทษประหารให้น้อยสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และจากสถานการณ์ด้านความมั่นคงที่ดีขึ้น เชื่อว่าจะสามารถยุติการใช้โทษประหารได้” ในวันที่ 4 มีนาคม 2560 ประธานาธิบดีอัสราฟ กานี อาห์หมัดไซให้ความเห็นชอบประมวลกฎหมายอาญฉบับใหม่ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2561¹⁴ จากข้อมูลของทางการและผู้สังเกตการณ์จากสหประชาชาติ ประมวลกฎหมายอาญฉบับใหม่นี้เป็นการประมวลจากกฎหมาย 33 ฉบับ และลดจำนวนฐานความผิดของโทษประหารลงอย่างมาก¹⁵

มีชายหกคนถูกแขวนคอจากความผิดฐานฆ่าคนตายใน**บังคลาเทศ** สามคนในเดือนเมษายน และอีกสามคนในเดือนพฤศจิกายน ศาลยังพิพากษาโทษประหารชีวิตจำเลยอย่างน้อย 273 คน รวมทั้งผู้หญิงสี่คน แม้ว่าจะองค์กร Odhikar ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในบังคลาเทศรายงานว่า ยังมีการสั่งลงโทษประหารอีก 30 คดี¹⁶ จากข้อมูลของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล การใช้โทษประหารเหล่านี้ส่วนใหญ่ใช้กับความผิดฐานฆ่าคนตาย โดยศาลพิเศษเพื่อไต่สวนอาชญากรรมระหว่างประเทศ ซึ่งถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อสอบสวนการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวางในระหว่างสงครามปลดแอกประเทศเมื่อปี 2514 ได้ตัดสิน

¹³ คณะกรรมการต่อต้านการทรมาน, ‘คณะกรรมการต่อต้านการทรมานพิจารณารายงานของอัฟกานิสถาน’, 26 เมษายน 2560, www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=21537&LangID=E

¹⁴ คำสั่งประธานาธิบดีที่ 256 ราชกิจจานุเบกษาที่ 1260 15 พฤษภาคม 2560

¹⁵ United Nations Assistance Mission in Afghanistan, ‘UNAMA ยินดีกับประมวลกฎหมายอาญฉบับใหม่ของอัฟกานิสถาน - เรียกร้องให้มีกรอบกฎหมายที่เข้มแข็งเพื่อคุ้มครองผู้หญิงจากความรุนแรง’, 22 กุมภาพันธ์ 2561, <https://unama.unmissions.org/unama-welcomes-afghanistan%E2%80%99s-new-penal-code-calls-robust-framework-protect-women-against-violence>

¹⁶ Odhikar, ‘สถิติโทษประหาร’, http://odhikar.org/wp-content/uploads/2018/01/Statistics_Death-Penalty_2010-2560.pdf

โทษประหารให้กับผู้ชายในแปดคดี และมีคำพิพากษาให้ประหารชีวิต 61 ครั้งจากการพิจารณาของศาลพิเศษ¹⁷ และ 54 กรณี เป็นการพิจารณาคดีลับหลัง มีรายงานว่าชายหนึ่งคนที่ถูกพิพากษาประหารชีวิตในปี 2560 เนื่องจากการฆ่าคนตายในปี 2552 มีอายุ 20 ปีในขณะที่ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดและกำหนดโทษ ซึ่งหมายความว่าเขายังมีอายุต่ำกว่า 18 ปีขณะที่กระทำความผิด¹⁸ ตัวเลขของกรมราชทัณฑ์ที่มีการอ้างถึงในสื่อมวลชนระดับชาติเมื่อเดือนมิถุนายนระบุว่า มีนักโทษประหารอยู่ 1,456 คน รวมทั้งผู้หญิง 37 คน¹⁹

พลเมืองชาวมาเลเซียคนหนึ่งต้องโทษประหารเชิงบังคับใน**บรูไนดารุสซาลาม** ในคดีลักลอบค้ายาเสพติดเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายืนให้มีความผิดและให้ได้รับโทษเมื่อเดือนพฤศจิกายน

ประชาชนหลายพันคนถูกประหารและต้องโทษประหารใน**จีน** ซึ่งทางการยังคงถือว่าข้อมูลการใช้โทษประหารเป็นความลับทางราชการ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ติดตามข้อมูลการใช้โทษประหารตลอดทั้งปี รวมทั้งคำพิพากษาที่มีการอัปเดตไว้ในฐานข้อมูลออนไลน์ของศาลประชาชนสูงสุด (Supreme People's Court - SPC)²⁰ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่า เป็นอีกครั้งหนึ่งที่จีนเป็นผู้นำการประหารชีวิตในโลก โดยมีการประหารชีวิตบุคคลมากกว่าทุกประเทศในโลกรวมกัน ทางองค์กรเรียกร้องอีกครั้งให้ทางการจีนดำเนินการอย่างโปร่งใส และให้เปิดเผยข้อมูลเหล่านี้ต่อสาธารณะ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลกังวลอย่างยิ่งในการขาดความโปร่งใส และการรายงานข้อมูลโทษประหารที่ต่ำกว่าความเป็นจริงในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ (XUAR) ทางองค์กรไม่สามารถหาข้อมูลใด ๆ เกี่ยวกับการตัดสินโทษประหาร หรือการประหารชีวิตครั้งใหม่ในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์จากสื่อมวลชนได้เลย มีข้อมูลเฉพาะโทษประหารครั้งใหม่เพียงครั้งเดียวที่ถูกอัปเดตขึ้นไปไว้ในฐานข้อมูลของ SPC ทั้งนี้แม้ว่าตลอดทั้งปีที่ผ่านมา เจ้าหน้าที่ในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ได้เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยขึ้นอย่างมาก และยังคงประกาศ “สงครามประชาชน” และการรณรงค์ “ปราบปรามอย่างหนัก” ซึ่งส่งผลกระทบต่อประชาชนมุสลิมที่เป็นชนกลุ่มน้อยในภูมิภาค การรณรงค์เช่นนี้ในจีนมักส่งผลให้มีการใช้โทษประหารเพิ่มขึ้น และนักวิชาการได้วิพากษ์วิจารณ์ว่ากระบวนการยุติธรรมในคดีเหล่านี้ ขาดหลักประกันการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม และมีแนวโน้มจะนำไปสู่ “การประหารชีวิตที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย”²¹

โทษประหารยังเป็นโทษสำหรับความผิด 46 ประเภท รวมทั้งความผิดที่ไม่มีการใช้ความรุนแรง การตัดสินโทษประหารและการประหารชีวิตตามข้อมูลของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล มักเกี่ยวข้องกับคดีฆ่าคนตายและลักลอบค้ายาเสพติด ในเดือน

¹⁷ เป็นการจัดตั้งศาลตามกฎหมาย Law and Order Disruption Crimes (Speedy Trial) ปี 2545 ซึ่งผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย การสังหารโดยรวบรัดหรือโดยพลการ ระบุว่า ศาลทหารและศาลพิเศษ “ไม่เหมาะสมที่จะรับประกันให้เกิดการปฏิบัติตามมาตรฐานการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม ซึ่งเป็นข้อกำหนดสำหรับคดีที่มีโทษประหาร” และ “ไม่ควรมีอำนาจในการใช้โทษประหาร” รายงานของผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย การสังหารโดยรวบรัดหรือโดยพลการ, UN Doc. A/67/275, 9 สิงหาคม 2555 ย่อหน้า 33

¹⁸ Dhaka Tribune, “คนร้ายสามคนจะถูกประหารจากการสังหารคนงานโรงงานรองเท้า ‘3 muggers to die for killing shoe factory worker’, 28 กรกฎาคม 2560, www.dhakatribune.com/bangladesh/court/2017/07/28/3-muggers-die-killing-shoe-factory-worker/

¹⁹ Dhaka Tribune, “ไม่มีนักโทษหญิงถูกประหารในบังกลาเทศ” ‘No female prisoner executed in Bangladesh’, 10 มิถุนายน 2560, www.dhakatribune.com/bangladesh/2017/06/10/no-female-prisoner-executed-since-independence/

²⁰ ศาลประชาชนสูงสุด Monitor, ‘China Judgments Online’. สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดู แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, China’s deadly secrets (Index: ASA 17/5849/2017)

²¹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, สาธารณรัฐประชาชนจีน: โทษประหารในจีน - ทำลายสถิติ ทำลายหลักเกณฑ์ (Index: ASA 17/38/97); The Economist, ‘Strike less hard’, 3 สิงหาคม 2556, www.economist.com/news/china/21582557-most-worlds-sharp-decline-executions-can-be-credited-china-strike-less-hard; He Weifang, Shidai Zhubao, ‘การรณรงค์ ‘ปราบปรามอย่างหนัก’ จะยิ่งส่งผลให้เกิดอาชญากรรมมากขึ้น ‘Strike hard’ campaigns can result in even more crimes’, 1 กรกฎาคม 2553, http://blog.caijing.com.cn/expert_article-151302-8109.shtml

กรกฎาคมและธันวาคม ทางกรมเมืองลูเฟิง มณฑลกว่างตุ้ง ได้ทำการ “ไต่สวนกำหนดโทษครั้งใหญ่” ต่อหน้าประชาชนหลายพันคน และละเมิดต่อกฎหมายหลายฉบับของจีนเอง โดยมีการนำตัวบุคคล 23 คนขึ้นรถบรรทุกและอ่านคำพิพากษาให้ประหารชีวิตในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด²² และไม่นานหลังจากนั้น หลังจากศาลประชาชนสูงสุดให้ความเห็นชอบต่อคำตัดสินของจำเลย 18 คน พวกเขา ก็ถูกประหารชีวิต²³

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่า ที่ผ่านมาทางการจีนลดการใช้โทษประหารอย่างมากจากคดีอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ สำนักข่าวอย่างเป็นทางการของจีนตีพิมพ์บทความหลายชิ้นระบุว่า นับแต่การประชุมสมัชชาพรรคครั้งที่ 18 ในปี 2556 ศาลไม่ส่งลงโทษประหารข้าราชการคนใดเลย จากจำนวนข้าราชการทั้งหมด 67 คนหรือกว่านั้น ที่ถูกตรวจพบในระหว่างการรณรงค์ต่อต้านการทุจริต มีชายคนหนึ่งถูกตัดสินประหารชีวิตในข้อหาเจตนาฆ่า รวมทั้งตัดสินบน ส่วนอีกหลายคนได้รับโทษประหารในข้อหาอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ โดย “ให้รอการลงโทษเป็นเวลาสองปี”²⁴

ภายหลังคำพิพากษาเมื่อปี 2559 ของศาลเพื่อล้างมลทินให้ฉี ซูบิน ซึ่งถูกประหารชีวิตไปแล้วเมื่อปี 2538 และอีกหลายคดีสำหรับผู้บริสุทธิ์ ซึ่งสั่นสะเทือนความรู้สึกของประชาชนอย่างมาก หน่วยงานศาลและฝ่ายบริหารของจีนได้ออกจดหมายเวียนหลายฉบับที่มุ่งสร้างหลักประกันคุ้มครองการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม โดยหนึ่งในจำนวนนั้นคือในวันที่ 27 มิถุนายน ศาลประชาชนสูงสุด สำนักงานอัยการสูงสุด และกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ ได้ออก “ระเบียบในหลายประเด็นว่าด้วยการห้ามอย่างเคร่งครัดไม่ให้ใช้พยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายในการไต่สวนคดีอาญา” ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อชี้แจงหลักเกณฑ์ในการห้ามรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบ อย่างเช่น คำสารภาพที่เกิดจากการบังคับ ในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ทั้งยังให้พื้นที่มากขึ้นกับทนายจำเลยในการตรวจสอบความมิชอบของพยานหลักฐาน²⁵ แนวปฏิบัติอื่น ๆ มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมการตรวจสอบและความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติของหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ผู้พิพากษา และพนักงานอัยการ รวมทั้งสนับสนุนการใช้พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ และการปฏิบัติหน้าที่ของทนายจำเลยโดยไม่ถูกขัดขวางอย่างไม่เหมาะสม²⁶

งานวิจัยของศูนย์ข้อมูลโทษประหาร National Law University ชี้ว่าศาลอินเดียสั่งลงโทษประหารครั้งใหม่ 109 ครั้ง โดย 51 ครั้งจากความผิดฐานฆ่าคนตาย และ 43 ครั้งจากความผิดฐานฆ่าคนตายอันเป็นผลมาจากความผิดทางเพศ ส ตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นจำนวนการใช้โทษประหารโดยรวมลดลง (136 ครั้งในปี 2559) รวมทั้งการใช้โทษประหารกับความ

²² The Beijing News, ‘ไม่ควรปล่อยให้มีการสร้างภาพของการลงโทษประหารอีกต่อไป’ ‘The drama of publicly announcing death penalty should not continue’, 18 ธันวาคม 2560, http://epaper.bjnews.com.cn/html/2017-12/18/content_705883.htm?div=-1

²³ South China Morning Post, ‘ชาวจีน 13 คนถูกศาลพิพากษาประหารชีวิตในคดียาเสพติด ต่อหน้าประชาชนหลายพันคนที่ชมการไต่สวนต่อหน้าสาธารณะ’ ‘13 Chinese sentenced to death for drugs offences as thousands look on in public trial’, 27 มิถุนายน 2560, www.scmp.com/news/china/society/article/2100147/13-chinese-sentenced-death-drugs-offences-thousands-look-public; ‘จำเลย 10 คนถูกศาลสั่งประหารชีวิตคดียาเสพติดทางภาคใต้ของจีน’ ‘10 people sentenced to death for drug crimes in southern China’, 17 ธันวาคม 2560, www.scmp.com/news/china/society/article/2124673/10-people-sentenced-death-drug-crimes-southern-china

²⁴ People’s Daily, ‘Since the 18th Party Congress, 67 “tigers” have been sentenced, 12 to life in prison’, 21 เมษายน 2560, 12, http://news.ifeng.com/a/20170421/50978355_0.shtml คนที่ได้รับโทษประหารแบบ “รอลงอาญา” ส่วนใหญ่มักได้รับการเปลี่ยนโทษเป็นโทษจำคุกหลังติดคุกสองปี กรณีที่ไม่มีการกระทำความผิดใด ๆ เพิ่มเติม

²⁵ Xinhua, ‘ห้าหน่วยงาน: ระเบียบว่าด้วยการห้ามอย่างเคร่งครัดต่อการใช้พยานหลักฐานที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายในการไต่สวนคดีอาญา’ ‘Five departments: provisions on several issues concerning the strict exclusion of illegally obtained evidence in handling criminal cases’, 27 มิถุนายน 2560, www.xinhuanet.com/legal/2017-06/27/c_1121217500.htm

²⁶ Xinhua, ‘รายละเอียดฉบับเต็ม: ความก้าวหน้าครั้งใหม่ของการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามกฎหมายในจีน’ ‘Full text: New Progress in the Legal Protection of Human Rights in China’, 15 ธันวาคม 2560, <http://en.people.cn/n3/2017/1215/c90000-9305147.html>

ผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่มีฐานความผิดอื่นมาเกี่ยวข้อง (87 ครั้งในปี 2559) มีการตัดสินโทษประหารใหม่สองครั้งสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในขณะที่พระราชบัญญัติต่อต้านการฉ้อโกง พ.ศ.2559 ซึ่งกำหนดโทษประหารให้กับการฉ้อโกงอันเป็นผลให้มีผู้เสียชีวิต เริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่ 5 กรกฎาคม²⁷

ทางการอินโดนีเซียไม่ได้ประหารชีวิตใครเลยในปี 2560 เนื่องจากยังอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีต่อจำเลย 10 คน ซึ่งศาลมีคำสั่งในที่สุดท้ายให้ชะลอการประหารชีวิตเอาไว้ในปี 2559 มูฮัมหมัด ประเศทัย อัยการสูงสุดได้ประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า รัฐบาลไม่ได้ตัดสินใจชะลอการบังคับใช้โทษประหาร เพียงแต่รอ “เวลาที่เหมาะสมเท่านั้น”²⁸

มีการตัดสินโทษประหารชีวิตใหม่อย่างน้อย 47 ครั้งในอินโดนีเซีย ลดลงเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลขอย่างน้อย 60 ครั้งในปี 2559 โดยในจำนวนนั้น 33 คดีเป็นคดีเกี่ยวกับยาเสพติด และ 14 คดีเกี่ยวกับความผิดฐานฆ่าคนตาย มีพลเมืองต่างชาติจำนวน 10 คนที่ได้รับโทษประหาร จนถึงสิ้น 2560 มีผู้ต้องโทษประหารอยู่อย่างน้อย 262 คน

ในวันที่ 28 กรกฎาคม 2560 ผู้ตรวจการแผ่นดินอินโดนีเซียมีข้อสรุปว่า อัยการสูงสุดได้ละเมิดขั้นตอนปฏิบัติทางกฎหมายของอินโดนีเซียในการประหารชีวิตอัมฟรีย์ “เจฟ” เจฟเฟอร์สัน อีเจเก พลเมืองชาวไนจีเรียเมื่อปี 2559 เนื่องจากคดีของเขายังอยู่ระหว่างการขออุทธรณ์ลดหย่อนโทษ²⁹ อัมฟรีย์ “เจฟ” เจฟเฟอร์สัน อีเจเกถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดในข้อหาลักลอบค้ายาเสพติด และถูกลงโทษประหารชีวิตเมื่อปี 2547 เขาไม่สามารถเข้าถึงทนายความได้เป็นเวลาห้าเดือน ตั้งแต่ช่วงที่ถูกจับกุม ระหว่างการสอบปากคำและการควบคุมตัว ซึ่งถือว่าละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของอินโดนีเซีย เขาอ้างว่าเขาถูกทรมานหลายครั้งระหว่างการสอบปากคำ และถูกขู่ว่าจะถูกยิงถ้าปฏิเสธไม่ยอมลงชื่อในเอกสารเพื่อ “รับสารภาพ” ว่าครอบครองเฮโรอีน หรือหากปฏิเสธที่จะใส่ความบุคคลอื่น

²⁷ Indian Express, ‘กฎหมายอินเดียเข้มต่อการฉ้อโกง มีผลบังคับใช้’ ‘India’s tough anti-hijacking law comes into force’, 6 กรกฎาคม 2560, <http://indianexpress.com/article/india/indias-tough-anti-hijacking-law-comes-into-force-4739270/>

²⁸ Jakarta Post, ‘อินโดนีเซียเดินหน้าใช้โทษประหารท่ามกลางเสียงวิจารณ์’ ‘Indonesia maintains death penalty amid criticism’, 30 มีนาคม 2560, www.thejakartapost.com/news/2017/03/30/indonesia-maintains-death-penalty-amid-criticism.html

²⁹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, ‘อินโดนีเซีย รัฐบาลควรท่าความตกลงงดเว้นการใช้โทษประหารชั่วคราวทันที หลังความผิดพลาดในกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต’ ‘Indonesia: Government should immediately establish moratorium after maladministration surrounding execution’ (Index: ASA 21/6861/2017)

ในวันที่ 31 มกราคม 2560 ศาลสูงสุดของอินโดนีเซียได้เปลี่ยนโทษประหารของ **ยุมิน เตลอมบานู** ในความผิดฐานฆ่าคนตาย ในช่วงการสอบสวนของตำรวจ ยุมิน เตลอมบานูไม่มีทนายความให้ความช่วยเหลือ เขาไม่สามารถอ่านหรือเขียนและไม่สามารถพูดภาษาบาฮาซาอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นภาษาที่เจ้าหน้าที่ใช้ในการสอบสวนได้ เขาไม่มีเอกสารใด ๆ ที่ระบุถึงอายุของตนเอง ยุมิน เตลอมบานูออกทับทนายความคนล่าสุดว่า ระหว่างถูกควบคุมตัว เขาและจำเลยร่วมถูกทุบตีและถูกเตะทุกวันโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ และโดยผู้ถูกควบคุมตัวที่ทำตามคำสั่งของตำรวจอีกทีหนึ่ง แม้ว่าพนักงานอัยการเสนอให้ลงโทษจำคุกตลอดชีวิตต่อชายทั้งสองคน และชายทั้งสองคนได้ร้องขอต่อศาลให้ลดหย่อนการลงโทษ แต่ทนายความคนแรกของเขาขอให้เขาถูกลงโทษประหารเป็นไปตามคำร้องขอของทนายความ ศาลจึงพิพากษาประหารชีวิตเขา ชายทั้งสองคนไม่ได้อุทธรณ์คดีต่อ เนื่องจากไม่ทราบว่ามีสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้นได้ และทนายความของเขาในขณะนั้นไม่ได้แจ้งให้ทราบถึงสิทธิ์ดังกล่าว

ตำรวจพบจากหลักฐานของยุมิน เตลอมบานูอายุ 19 ปีในขณะที่ฆ่าคนตาย แต่ทนายความคนใหม่สามารถรวบรวมข้อมูลที่บ่งชี้ว่า ขณะนั้นเขามีอายุเพียง 16 ปี ในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2558 ตามคำร้องขอของกระทรวงกฎหมายและสิทธิมนุษยชน คณะผู้ชำนาญการด้านนิติรัฐวิทยาได้พิสูจน์ว่า ยุมิน เตลอมบานูมีอายุในขณะนั้นระหว่าง 18 ปี 4 เดือน หรือ 18 ปี 5 เดือน ส่งผลให้มีการทบทวนโทษประหารของเขา และทำให้เขาได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำเมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2560 หลังได้รับการปล่อยตัว เขาขอบคุณสมาชิกและผู้สนับสนุนของแอมเนสตี อินเทอร์เน็ตในชั้นศาลทุกคน ซึ่งได้ส่งจดหมายและไปรษณียบัตรมาให้กำลังใจ

ทางการญี่ปุ่นได้ประหารชีวิตบุคคลสี่ครั้งโดยการปฏิบัติการลับ และไม่มี การแจ้งเตือนล่วงหน้าให้กับนักโทษ ครอบครัว และทนายความ มาซากะชิ นิชิกาว่า และโคอิชิ สุมิดะ ซึ่งถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานฆ่าคนตาย ถูกประหารชีวิตในวันที่ 13 กรกฎาคม ที่สถานกักตัวโอซากาและอิโรชิมิตามลำดับ³⁰ เทรุฮิโกะ เซกิ ซึ่งถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฆ่าคนตายและลักทรัพย์ และคดีต่างถูกประหารชีวิตที่สถานกักตัวที่โตเกียว เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม³¹

แม้การประหารชีวิตเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึงการเพิ่มขึ้นที่ไม่มากนักของจำนวนการประหารชีวิต เมื่อเปรียบเทียบกับแต่ละปีในช่วงปี 2557 ถึง 2559 แอมเนสตี อินเทอร์เน็ตในชั้นศาลกังวลว่า จำนวนการประหารชีวิตในปี 2560 ได้เพิ่มขึ้นเป็นครั้งแรกนับแต่ปี 2556 นับเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 2542 ที่การประหารชีวิตสามจากสี่ครั้งเกิดขึ้นกับชายซึ่งได้ยื่นอุทธรณ์ขอให้มีการไต่สวนคดีใหม่และอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล³² เทรุฮิโกะ เซกิถูกประหารในเดือนธันวาคม แม้ว่าตามกฎหมายญี่ปุ่นถือว่าเขาเป็นเยาวชนขณะที่ก่อเหตุ ก่อนการประหารเทรุฮิโกะ มีการประหารชีวิตบุคคลที่อายุ 19 ปีขณะที่ก่อเหตุครั้งล่าสุดเกิดขึ้นในปี 2540 การกระทำเช่นนี้ถือว่าขัดกับหลักการคุ้มครองตามกฎหมายญี่ปุ่นและกฎหมายระหว่างประเทศ และเป็นสัญญาณของการถดถอยจากแนวปฏิบัติแบบเดิมที่เคยเป็นมา 20 ปี

³⁰ แอมเนสตี อินเทอร์เน็ตในชั้นศาล, “ญี่ปุ่น: ชายสองคนถูกแขวนคอในขณะที่การประหารชีวิตที่น่าชิงชังยังคงดำเนินต่อไป” “Japan: Two men hanged as reprehensible executions continue” 13 กรกฎาคม 2560, www.amnesty.org/en/latest/news/2017/07/japan-two-men-hanged-as-reprehensible-executions-continue/

³¹ แอมเนสตี อินเทอร์เน็ตในชั้นศาล, “ญี่ปุ่น: นักโทษสองคนถูกแขวนคอในขณะที่การประหารชีวิตแบบลับยังเกิดขึ้นต่อไป” “Japan: Two hanged as secretive executions continue”, 19 ธันวาคม 2560, www.amnesty.org/en/latest/news/2017/12/japan-two-hanged-as-secretive-executions-continue/

³² มาตรา 475 ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาญี่ปุ่นและหลักประกันข้อ 8 ของหลักประกันสหประชาชาติเพื่อประกันคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องโทษประหาร จากความเห็นชอบตามมติของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมที่ 1984/50 วันที่ 25 พฤษภาคม 2527 ชายสามคนที่อุทธรณ์ขอให้ไต่สวนคดีใหม่ได้แก่ มาซากะชิ นิชิกาว่า เทรุฮิโกะ เซกิ และโคอิชิ สุมิดะ

มีการตัดสินโทษประหารใหม่สามครั้ง จนถึงสิ้นปี 2560 มีผู้ต้องโทษประหาร 134 คน โดย 123 คนเป็นนักโทษเด็ดขาด และมีหกคนเป็นพลเมืองต่างชาติ³³

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับแจ้งว่ามีการประหารชีวิตอย่างน้อยสี่ครั้งเกิดขึ้นใน**มาเลเซีย** ทางกรมไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ตัวเลขหรือข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารต่อสาธารณะ ทางองค์กรเชื่อว่าจำนวนรวมทั้งที่แท้จริงน่าจะสูงกว่านี้ การประหารชีวิตสามครั้งเท่าที่ทราบข้อมูลเกิดขึ้นในคดีเกี่ยวกับความผิดฐานฆ่าคนตาย และอีกหนึ่งคดีเกี่ยวกับการยิงอาวุธปืน ซึ่งเป็นฐานความผิดที่ต้องโทษประหารเชิงบังคับ ญาติของผู้ชายสามจากสี่คนนอกกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลว่า เจ้าหน้าที่เรือนจำเชิญให้พวกเขาไปเยี่ยมญาติที่เป็นนักโทษในแดนประหารสองวันก่อนจะมีการประหารชีวิต พวกเขาได้รับแจ้งถึงวันประหารชีวิตที่แน่นอนในการไปเยี่ยมครั้งสุดท้าย หรือ 24 ชั่วโมงก่อนการประหารชีวิต ชาวฟิลิปปินส์คนหนึ่งถูกกำหนดให้ได้รับการประหารในวันที่ 18 สิงหาคมในรัฐซาบา แต่สุดท้ายมีการเลื่อนการประหารออกไป³⁴

มีการตัดสินโทษประหารเชิงบังคับใหม่อย่างน้อย 38 ครั้ง โดย 21 ครั้งเป็นคดีค้ายาเสพติด 16 ครั้งเป็นคดีฆ่าคนตาย และหนึ่งครั้งเกี่ยวกับการยิงอาวุธปืน ผู้ต้องโทษประหารสี่คนเป็นผู้หญิง 12 คนเป็นพลเมืองต่างชาติ รวมทั้ง 10 คนที่ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดจากการค้ายาเสพติด จากตัวเลขที่รวบรวมจากกรมราชทัณฑ์และรายงานข่าวของสื่อในประเทศชี้ว่า จนถึงเดือนกุมภาพันธ์มีผู้ต้องโทษประหาร 1,122 คน และจนถึงเดือนสิงหาคมมีอยู่ประมาณ 800 คน³⁵ ในวันที่ 12 ตุลาคม ผู้ปกครองแห่งรัฐเปรักได้เปลี่ยนโทษประหารให้กับชายสองคนที่ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานค้ายาเสพติด³⁶

³³ จำนวนนักโทษในแดนประหารยังรวมถึงอีวาระ ฮากามาตะ ซึ่งไม่ได้ถูกควบคุมตัวแล้ว แต่ยังคงต้องโทษประหารต่อไป ทั้งนี้เพราะพนักงานอัยการได้อุทธรณ์คำตัดสินของศาลภาคในปี 2557 เพื่อให้มีการไต่สวนคดีของเขาใหม่ และยังคงอยู่ระหว่างการพิจารณาจนถึงสิ้นปี 2560

³⁴ CNN Philippines, 'กระทรวงการต่างประเทศ: มาเลเซียชะลอการประหารชีวิตชาวฟิลิปปินส์ที่เป็นนักโทษประหาร' 'DFA: Malaysia postpones execution of Filipino on death row', 19 สิงหาคม 2560, <http://cnphilippines.com/news/2017/08/19/DFA-Malaysia-postpones-execution-of-Filipino-on-death-row.html>

³⁵ The Star, 'ตะแลงแกงรอ 1,122 นักโทษ' 'Gallows await 1,122', 28 มีนาคม 2560, www.thestar.com.my/news/nation/2017/03/28/gallows-await-1122-16-prisoners-executed-between-2014-and-feb-21/; และ New Straits Times, 'จุดสิ้นสุดของโทษประหารเชิงบังคับ?' 'An end to mandatory death penalty?', 17 สิงหาคม 2560, www.nst.com.my/opinion/columnists/2017/08/268727/end-mandatory-death-penalty

³⁶ Malay Mail online, 'สุลต่านปรกษราชทานอภัยโทษนักโทษประหารคดีค้ายาเสพติดสองคน' 'Perak Sultan pardons two drug offenders on death row', 1 พฤศจิกายน 2560, www.themalaymailonline.com/malaysia/article/perak-sultan-pardons-two-drug-offenders-on-death-row#kQsDMG5FklWbKRB4.99

ในวันที่ 30 พฤศจิกายน 2560 สภาผู้แทนราษฎรมีมติรับรองร่างพระราชบัญญัติ D.R.45/2560 เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติยาเสพติดอันตราย พ.ศ.2495 เพียงหนึ่งสัปดาห์หลังรัฐบาลเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่การพิจารณา วุฒิสภาได้ลงมติรับรองเช่นกันในวันที่ 14 ธันวาคม ส่วนสมเด็จพระราชาธิบดีมีพระบรมราชโองการให้ตราเป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม กฎหมายที่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมยังคงไม่มีผลบังคับใช้จนกว่าสิ้นปีนี้ ยังคงให้มีโทษประหารเชิงบังคับต่อไป เว้นแต่ผู้มีความผิดเกี่ยวกับการขนส่ง การส่ง หรือการจัดส่งสารต้องห้าม ซึ่งได้ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายเพื่อเปิดไปขบวนการค้ายาเสพติดนั้น ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่แคบมาก ซึ่งนอกเหนือจากโทษประหารแล้วคือการได้รับโทษจำคุกและการถูกขียนไมน้อยกว่า 15 ครั้ง ซึ่งถือเป็นการลงโทษที่โหดร้ายและเป็นข้อห้ามตามกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้กับบุคคลที่ยังไม่เคยถูกตัดสินว่ามีความผิดมาก่อน ในขณะที่กฎหมายใหม่มีผลบังคับใช้ ซึ่งถือว่าขัดกับกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการปฏิรูปกฎหมาย ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้ซึ่งต้องโทษประหารจากคดีค้ายาเสพติดอยู่แล้ว ก็ยังต้องรับโทษเดิมต่อไป³⁷

ฮุยหวา พลเมืองชาวมาเลเซียเชื้อสายจีน ยังคงเป็นนักโทษประหารในเรือนจำเบนตอง รัฐปะหัง ภาคกลางของมาเลเซียในเดือนมีนาคม 2548 ขณะอายุได้ 20 ปี เจ้าหน้าที่พบว่าเขาคอบครองเมทแอมเฟตามีนจำนวน 188.35 กรัมซึ่งถือว่าเป็นความผิดฐานลักลอบค้ายาเสพติด และต่อมาเขาถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานลักลอบค้ายาเสพติดตามมาตรา 39(B) ของพระราชบัญญัติยาเสพติดอันตราย พ.ศ.2495 เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2554 เขาได้รับโทษประหารเชิงบังคับ ศาลยกคำร้องของเขาที่ยื่นไว้เมื่อเดือนกันยายน 2555 และกรกฎาคม 2556 เขาได้ยื่นขอพระราชทานอภัยโทษต่อสุลต่านแห่งรัฐยะโฮร์เมื่อเดือนเมษายน 2557 ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เกิดเหตุ และยังคงอยู่ระหว่างการพิจารณาคำร้องของเขา เขามีอายุ 32 ปีเมื่อปี 2560 และบอกว่าได้สำนึกผิดแล้ว

ฮุยหวาถูกตัดสินว่ามีความผิดโดยหลักฐานส่วนหนึ่งมาจากคำให้การของเขาในภาษาจีนกลาง ซึ่งเป็นภาษาแม่ของเขา โดยไม่มีทนายความอยู่ด้วยขณะถูกจับกุม และจากคำให้การของเขาในการพิจารณาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ เขายังบอกว่าหนึ่งวันหลังเขาถูกจับตัว ช่วงที่ถูกรักษาที่สำนักงานใหญ่ของตำรวจในรัฐยะโฮร์ ตำรวจได้หักนิ้วของเขาและขู่จะทุบตีแฟนของเขาเพื่อบังคับให้เขาลงชื่อในบันทึกคำให้การ แม้จะมีการยกประเด็นที่เป็นข้อกังวลนี้ต่อศาล แต่ศาลไม่รับฟังคำให้การนี้ และยังคงพิพากษาขียนไทม์ให้เขามีความผิดและได้รับการลงโทษ กฎหมายระหว่างประเทศห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้ใช้การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่น ๆ รวมทั้งการรับฟังคำให้การที่ได้มาจากการถูกบังคับและเป็นคำให้การที่เป็นปรักภัยต่อตนเองในกระบวนการของศาล นอกจากนี้ หลักประกันสหประชาชาติที่ประกันความคุ้มครองต่อสิทธิของผู้ต้องโทษประหารกำหนดอย่างชัดเจนว่า “ในการกำหนดโทษประหารนั้น ต้องเป็นผลมาจากการพิสูจน์ความผิดของบุคคลตามข้อกล่าวหา โดยมีพยานหลักฐานที่ชัดเจนและหนักแน่น จนไม่เหลือพื้นที่ให้กับคำอธิบายอย่างอื่น”³⁸

³⁷ ซึ่งตรงข้ามกับกฎหมายอย่างอื่น เช่น หลักประกันข้อ 2 ของหลักประกันสหประชาชาติที่ประกันความคุ้มครองต่อสิทธิของผู้ต้องโทษประหาร ตามที่ได้รับการรับรองจากคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติในมติที่ 1984/50 วันที่ 25 พฤษภาคม 2527 ข้อ 15(1) ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ 24(2) ของธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ (Rome Statute of the International Criminal Court) คำพิพากษาของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปในคดี Scoppola v. Italy No. 2 (Application no. 10249/03), Grand Chamber judgment วันที่ 17 กันยายน 2552, ย่อหน้า 108

³⁸ มติของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติที่ 1984/50 วันที่ 25 พฤษภาคม 2527

มีการกำหนดโทษประหารใหม่สองครั้งใน**มัลดีฟส์** สำหรับความผิดฐานฆ่าคนตาย ชายคนหนึ่งอายุ 18 ปีขณะที่ก่อเหตุ ได้รับการยกฟ้องจากศาลชั้นต้นในเดือนสิงหาคม ตัวเลขจากกรมราชทัณฑ์ระบุว่าจนถึงสิ้นปีนี้ยังมีนักโทษประหารอยู่ 18 คน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่าอย่างน้อยสี่คนรวมทั้งผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปีขณะที่ก่อเหตุ

ชายสามคนมีความเสี่ยงอย่างมากที่จะถูกประหารชีวิต เนื่องจากรัฐบาลได้ประกาศฆ่าแล้วซ้ำอีกว่าจะรื้อฟื้นการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับแต่ปี 2497³⁹ ในเดือนกรกฎาคม คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ร้องขอต่อทางการให้ชะลอการประหารชีวิตทั้งหมด และอนุญาตให้ทางหน่วยงานพิจารณาจำคุกอหุธรณ์

ประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่ที่ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท มีผลบังคับใช้ใน**มองโกเลีย** เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม หลังจากสภามีมติรับรองเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2558 ประธานาธิบดีคาลมาจิน บัตตุลา ที่เพิ่งได้รับการเลือกตั้งเข้ามา มักกล่าวถึงการใช้โทษประหารกับกรณีรุนแรงที่ประชาชนมีความโกรธเคืองต่อกรณีผู้กระทำความผิดต่อเด็ก ทั้งการสังหารและการข่มขืนเด็ก⁴⁰ ในวันที่ 27 พฤศจิกายน ประธานาธิบดีคาลมาจิน บัตตุลาได้ยื่นข้อเสนอต่อกระทรวงยุติธรรมให้ในประเทศ⁴¹ จนถึงสิ้นปีนี้ ข้อเสนอดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาโดยกระทรวงยุติธรรม

มีการตัดสินโทษประหารใหม่อย่างน้อยสองครั้งในปี 2560 ใน**เมียนมา** สำหรับความผิดฐานฆ่าคนตาย โดยเกิดขึ้นครั้งหนึ่งเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ เป็นคดีที่ชายชาวโรฮิงญาถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานเกี่ยวข้องกับการโจมตีป้อมตำรวจชายแดนที่รัฐยะไข่ในเดือนตุลาคม 2559 เป็นเหตุให้ตำรวจทนายเสียชีวิต และส่งผลให้ทหารปฏิบัติภารกิจอย่างรุนแรงที่ไม่ได้สัดส่วนจนถึงขั้นเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถยืนยันข้อมูลการใช้โทษประหารใน**เกาหลีเหนือ**ในปี 2560 เช่นเดียวกับปีก่อน ๆ ทางองค์กรได้รับรายงานการประหารชีวิตและโทษประหาร แต่ไม่สามารถหาแหล่งข้อมูลอื่นมายืนยันข้อเท็จจริงได้ รายงานเหล่านี้ระบุว่า ยังคงมีการใช้โทษประหารต่อไปสำหรับการกระทำที่ไม่ได้เข้ากับหลักเกณฑ์ที่ถือเป็น “อาชญากรรมร้ายแรงที่สุด” อันเป็นเหตุให้ต้องจำกัดการใช้โทษประหารตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือไม่ได้ถือว่าเป็นอาชญากรรมต่อกฎหมายระหว่างประเทศ และมีเจ้าหน้าที่ระดับสูงหลายคนถูกประหารชีวิตเป็นครั้งคราว เนื่องจากทางการเกาหลีเหนือต้องการขจัดผู้เห็นต่างทางการเมือง⁴² เชื่อว่ายังคงมีการใช้โทษประหารต่อไป และเกิดขึ้นในกระบวนการพิจารณาที่ไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง โดยไม่มีสิทธิจะอุทธรณ์คดี

³⁹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “มัลดีฟส์: มัลดีฟส์จะรื้อฟื้นการประหารชีวิตภายในเดือนกันยายน” “Maldives: Maldives to resume executions by September” (Index: ASA 29/7007/2017)

⁴⁰ เว็บไซต์อย่างเป็นทางการของประธานาธิบดีมองโกเลีย ‘ประธานาธิบดีบัตตุลาขียนข้อเสนอต่อรัฐมนตรียุติธรรมและมหาดไทยให้รื้อฟื้นโทษประหารสำหรับผู้ก่ออาชญากรรมอย่างโหดร้ายต่อเด็ก รวมทั้งการสังหารและการข่มขืน’, ‘President Battulga submitted a proposal to the Ts.Nyamdorj, Minister of Justice and Home Affairs to reintroduce โทษประหาร for the offenders who committed the inhumane crimes against children including murder and rape’, www.president.mn/content/12741

⁴¹ the UB Post, ‘ประธานาธิบดีผลักดันให้รื้อฟื้นโทษประหารในข้อเสนอที่ต่อกระทรวงยุติธรรม’ ‘President pushes for reinstating death penalty in proposal to Ministry of Justice’, 29 พฤศจิกายน 2560, www.pressreader.com/mongolia/the-ub-post/20171129/281496456600711

⁴² ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ในระหว่างปีนี้ชี้ว่า กฎหมายใหม่มุ่งลงโทษการรับชมและการนำเข้าวิดีโอผิดกฎหมาย โดยอาจถึงขั้นประหารชีวิต และกฎหมายนี้มีผลบังคับใช้เมื่อกลางเดือนพฤษภาคม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลไม่สามารถยืนยันข้อเท็จจริงของรายงานนี้ และเคยได้รับข่าวเกี่ยวกับการตัดสินโทษประหารและการประหารชีวิตในกรณีเหล่านี้เมื่อหลายปีก่อน United Press International, ‘รายงาน: เกาหลีเหนือนับตั้งใช้โทษประหารสำหรับการเผยแพร่สื่อต่างชาติ’ ‘Report: North Korea enacts death penalty for distributing foreign media’ 31 พฤษภาคม 2560, www.upi.com/Top_News/World-News/2017/05/31/Report-North-Korea-enacts-death-penalty-for-distributing-foreign-media/7011496256144/

มีการประหารชีวิตอย่างน้อย 60 ครั้งใน**ปากีสถาน**ในปี 2560 ลดลงจาก 326 และ 87+ ในปี 2558 และ 2559 ตามลำดับ คำสั่งประหารชีวิตนักโทษ 43 คน เป็นผลมาจากการไต่สวนในศาลทหาร ที่จัดตั้งขึ้นเมื่อเดือนมกราคม 2558 เพื่อไต่สวนพลเรือนในข้อหาเกี่ยวกับการก่อการร้าย รัฐสภาได้ขยายอายุศาลเหล่านี้จากเดิมที่กำหนดไว้สองปี เมื่อวันที่ 22 มีนาคม โดยให้ความเห็นชอบต่อการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งใหม่⁴³ กระบวนการพิจารณากฎหมายไต่สวนศาลทหารไม่สอดคล้องกับมาตรฐานต่าง ๆ รวมทั้งเป็นศาลที่อยู่ใต้อำนาจของเจ้าหน้าที่ทหาร ซึ่งอยู่ใต้อำนาจบังคับบัญชาของกองทัพอีกทอดหนึ่ง โดยเจ้าหน้าที่เหล่านี้ไม่เคยเล่าเรียนด้านกฎหมายมาอย่างเป็นทางการ ถือว่าขัดกับหลักการพื้นฐานแห่งสหประชาชาติว่าด้วยความเป็นอิสระของศาล (UN Basic Principles on the Independence of the Judiciary)⁴⁴ ไม่มีการเปิดเผยรายละเอียดข้อกล่าวหาต่อจำเลย และผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิด ไม่มีสิทธิอุทธรณ์คดีต่อศาลพลเรือน

มีการใช้โทษประหารอย่างขัดแย้งกับกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศ รวมทั้งการสั่งลงโทษประหารกับผู้มีควมบกพร่องทางจิตใจ บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ขณะที่ก่อเหตุ หรือการใช้โทษประหารกับการกระทำที่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ว่าเป็น "อาชญากรรมร้ายแรงที่สุด" ซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศต้องมีการจำกัดการใช้โทษประหาร หรือการนำมาใช้กับการกระทำที่ไม่ถือเป็นอาชญากรรมภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ เช่น ข้อหา "หมิ่นศาสนา" (มีข้อมูลการสั่งประหารชีวิตห้าครั้ง) และละเมิดสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมของจำเลย

ตัวเลขจากองค์กรพัฒนาเอกชนคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งปากีสถานระบุว่า มีการตัดสินโทษประหารใหม่กว่า 200 ครั้งในปี 2560 รวมทั้ง 34 ครั้งโดยคำพิพากษาของศาลต่อต้านการก่อการร้าย⁴⁵ ในปัจจุบันมีผู้ต้องโทษประหารอย่างน้อย 7,000 คน โดย 4,993 คนอยู่ในแคว้นปันจาบ⁴⁶

⁴³ ศาลเหล่านี้ก่อตั้งขึ้นโดยเป็นผลมาจากร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 21 พ.ศ. 2558 และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติทหารปากีสถาน พ.ศ. 2495 ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 28 พ.ศ. 2560 และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติทหารปากีสถาน พ.ศ. 2560 ช่วยต่ออายุศาลเหล่านี้

⁴⁴ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดู แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 'ปากีสถาน: การละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวางยังคงเกิดขึ้นต่อไป' 'Pakistan: Widespread human rights violations continue (Index: 33/6513/2017)

⁴⁵ ศาลต่อต้านการก่อการร้ายเป็นศาลพิเศษที่ก่อตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติต่อต้านการก่อการร้าย พ.ศ. 2540 ซึ่งทางการได้นำมาใช้เพื่อไต่สวนคดีต่อจำเลยตามฐานความผิดของประมวลกฎหมายอาญา

⁴⁶ Pakistan Today, 'เรือนจำปัญจาบกลายเป็นเรือนจำที่มีนักโทษอยู่หนาแน่นมากที่สุดของประเทศ' 'Punjab takes top slot with most overcrowded prisons in country', 28 ธันวาคม 2560, <https://www.pakistantoday.com.pk/2017/12/28/punjab-takes-top-slot-with-most-overcrowded-prisons-in-country/>

จำนวนผู้ต้องโทษประหารใน**ปาปัวนิวกินี** ลดลงจาก 14 เหลือ 12 คน หลังศาลฎีกายกฟ้องจำเลยที่เป็นผู้ชายสองคน ไม่มีการตัดสินโทษประหารใหม่เพิ่มเติม ส่วนการอุทธรณ์บทลงโทษของนักโทษประหารห้าคนได้ข้อยุติแล้ว โดยสองคนได้หลบหนีจากการควบคุมตัว ส่วนอีกสองคนถูกพิพากษาให้ประหารชีวิตโดยศาลฎีกา เป็นเหตุให้ไม่สามารถอุทธรณ์คำตัดสินต่อไปได้ และนักโทษอีกหนึ่งคนไม่มีนายความเพื่อช่วยเหลือในการยื่นอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลแห่งชาติของปาปัวนิวกินีได้ทำการไต่สวนการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของนักโทษประหารจนเสร็จแล้ว โดยได้รับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษากฎหมาย (Principal Legal Adviser) และอัยการสูงสุด รวมทั้งหน่วยงานอื่น ๆ ที่เป็นตัวแทนศาล อัยการ และกรมราชทัณฑ์ ศาลได้พบข้อกังวลหลายประการ รวมทั้งการที่นักโทษไม่มีโอกาสที่จะใช้สิทธิในการขอภัยโทษ ตามข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญและกฎหมายระหว่างประเทศ และการที่นักโทษประหารจำนวนมากต้องถูกขังไว้เป็นเวลานาน ซึ่งอาจทำให้การใช้โทษประหารรุนแรงถึงขั้นเป็นการลงโทษที่โหดร้ายหรือย่ำยัยศักดิ์ศรี ศาลได้ข้อสรุปว่า นักโทษประหารทุกคนไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ตามกฎหมาย และมีคำสั่งเมื่อวันที่ 12 ตุลาคมว่า ให้ชะลอการประหารชีวิตทั้งหมดเอาไว้เพื่อรอการแต่งตั้งคณะกรรมการอภัยโทษซึ่งจะพิจารณาคำขอลดหย่อนโทษของนักโทษแต่ละรายต่อไป⁴⁷ ปาปัวนิวกินีและตองกาเป็นเพียงสองประเทศในแปซิฟิกที่ยังคงกำหนดโทษประหารในกฎหมาย และปาปัวนิวกินีเป็นประเทศเดียวที่ยังใช้โทษแบบนี้

สภาผู้แทนราษฎรแห่ง**ฟิลิปปินส์** ได้รับรองร่างพระราชบัญญัติ House Bill 4727 เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2560 ซึ่งหากมีการบังคับใช้ อาจมีผลเป็นการรื้อฟื้นการใช้โทษประหารกับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดบางประเภท⁴⁸ การอภิปรายในวุฒิสภาเกี่ยวกับข้อเสนอหลายประการเพื่อรื้อฟื้นการใช้โทษประหารกับฐานความผิดอื่น ๆ ยุติลงเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ เมื่อสมาชิกวุฒิสภา 14 จาก 24 คนรับรองมติที่เน้นข้อกังวลว่า อาจมีการละเมิดพันธกรณีของฟิลิปปินส์ในฐานะรัฐภาคีของพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติกาว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองซึ่งมีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหาร⁴⁹ ข้อเสนอเหล่านี้ยังคงอยู่ในวาระการพิจารณาของวุฒิสภาจนถึงสิ้นปี

ตัวเลขการใช้โทษประหารใน**สิงคโปร์** เพิ่มขึ้นสองเท่าเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา จากตัวเลขอย่างเป็นทางการ จำนวนการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นจากสี่ครั้งในปี 2559 เป็นแปดครั้งในปี 2560 โดยเป็นการประหารชีวิตในคดีลักลอบค้ายาเสพติดทั้งหมด แต่ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลอย่างละเอียดเกี่ยวกับการประหารชีวิตต่อสาธารณะ ศาลได้กักตัดสินโทษประหารเชิงบังคับใหม่ 15 ครั้ง รวมทั้งการสั่งประหารชีวิตผู้หญิงหนึ่งคน ถือว่าเพิ่มขึ้นอย่างมากเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ซึ่งมีรายงานการตัดสินโทษประหารเพียงเจ็ดครั้ง โดยในจำนวนนี้สามครั้งเป็นการตัดสินคดีฆ่าคนตาย และ 12 ครั้งสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หกครั้งเป็นการสั่งประหารพลเมืองต่างชาติ มีนักโทษชายสามคนถูกสั่งประหารก่อนที่กฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมโทษประหารเชิงบังคับจะมีผลบังคับใช้เมื่อปี 2556 และส่งผลให้ศาลพิพากษาขึ้นให้ประหารชีวิต⁵⁰

⁴⁷ ศาลแห่งชาติปาปัวนิวกินี, Enforcement of Basic Rights under Section 57 of the Independent State of Papua New Guinea, [2560] PGNC 266; N6939 (12 ตุลาคม 2560)

⁴⁸ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 'ฟิลิปปินส์: วุฒิสภาฟิลิปปินส์ต้องต่อต้านโทษประหาร' Philippines: Philippines Senate must oppose death penalty (Index: ASA35/6165/2017), www.amnesty.org/en/documents/asa35/6165/2017/en/

⁴⁹ มติที่ 289 'มติแสดงความรู้สึกของวุฒิสภาว่า การยกเลิก การถอนตัวจากสนธิสัญญาและความตกลงระหว่างประเทศตามที่เห็นพ้องโดยวุฒิสภา สามารถกระทำโดยชอบและเป็นผลเฉพาะเมื่อมีความเห็นชอบจากวุฒิสภาทั้งหมด' 'Resolution expressing the sense of the Senate that termination of, or withdrawal from, treaties and international agreements concurred in by the Senate shall be valid and effective only upon concurrence by the Senate', 14 กุมภาพันธ์ 2560, www.senate.gov.ph/lis/bill_res.aspx?congress=17&q=SRN-289

⁵⁰ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิรูปกฎหมายครั้งนี้ โปรดดู แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, Singapore: Cooperate or Die - Singapore's flawed reforms to mandatory death penalty (Index: ACT 50/7158/2017)

เลซกู อุเชชกู ชุกูดี พลเมืองชาวไนจีเรีย เป็นนักโทษประหารในสิงคโปร์ จากคำให้การของเขาต่อศาล เขาเดินทางมาถึง สิงคโปร์ในวันที่ 13 พฤศจิกายน 2554 เพื่อซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ามือสองราคาถูก และนำไปขายต่อที่ร้านของเขาในไนจีเรีย และ เพื่อนของเขาได้ขอให้ให้นำถุงมาหนึ่งใบ ซึ่งเขาได้ตรวจสอบจนแน่ใจแล้วว่าไม่มียาเสพติดอยู่ในนั้น และนำไปมอบให้กับคนที่เป็นเป้าหมาย เลซกู อุเชชกู ชุกูดีถูกจับกุมในคืนวันที่เดินทางมาถึง หลังจากส่งมอบของให้กับเป้าหมายแล้ว และถูกดำเนินคดีในข้อหา ลักลอบค้าเมกแอมเฟตามีนปริมาณ 1,963.3 กรัม เป็นความผิดตามมาตรา 5(1)(a) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (Misuse of Drugs Act) ศาลชั้นต้นยกฟ้องคดีต่อเขาเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2557 แต่ศาลอุทธรณ์พิจารณาตามคำ อุทธรณ์ของอัยการและตัดสินว่าเขามีความผิดและสั่งประหารชีวิตเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2558 ศาลอุทธรณ์มีความเห็นว่า ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นไม่ได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงคำโกหกและการปกปิดความจริงบางส่วน ที่เขาให้การกับสำนักงานปราบปรามยาเสพติดกลาง (Central Narcotics Bureau) หลังถูกจับกุม ซึ่งความจริงชี้ให้เห็นว่า เขาทราบดีว่าถุงดังกล่าวบรรจุยาเสพติด

จากคำร้องขอของพนักงานอัยการ แพทย์ได้ตรวจอาการของเลซกู อุเชชกู ชุกูดี และมีความเห็นว่าเขาป่วยจากโรค เครียดหลังเหตุการณ์สะเทือนใจ (Post-Traumatic Stress Disorder -PTSD) อันเป็นผลมาจากความเจ็บปวดทางใจซึ่งเกิดขึ้นในวัยเด็ก จากรายงานประเมินผลของผู้เชี่ยวชาญพบว่า เลซกู อุเชชกู ชุกูดีได้เคยเห็นการรุมทำร้าย โดยมีคนกลุ่มหนึ่ง “ถูกรุมทำร้ายด้วยขวานสั้นและมีดดาบแบบโค้ง และถูกฟันจนเสียชีวิต”⁵¹ ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า อาการ PTSD ของเขาถูกกระตุ้นขึ้นมาอีกเนื่องจากเจ้าหน้าที่หน่วยปราบปรามยาเสพติดบอกเขาว่า เขาจะถูกประหารชีวิต ผู้เชี่ยวชาญสรุปว่าผลจากอาการ PTSD เป็นเหตุให้เขา “กลัวภัยคุกคามต่อชีวิตจนเกินจริง และเป็นเหตุให้เขาพูดในสิ่งที่ไม่เหมาะสมและห่างไกลจากความจริงอย่างมาก เพียงเพื่อต้องการรักษาชีวิตตนเองเอาไว้” ผลจากรายงานทางการแพทย์ เป็นเหตุให้เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม ศาลอุทธรณ์อนุญาตให้มีการไต่สวนคดีใหม่ และให้มีการทบทวนการตัดสินว่าเขามีความผิด

ในวันที่ 1 กันยายน พระราชบัญญัติก่อการร้าย (การปราบปรามการใช้สารกัมมันตรังสีอย่างมิชอบ) มีผลบังคับใช้ หลังสภาให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม⁵² กฎหมายนี้ขยายขอบเขตการใช้โทษประหาร โดยกำหนดให้เป็นโทษเชิงบังคับ เพื่อลงโทษบุคคลที่ใช้สารกัมมันตรังสี หรืออุปกรณ์เกี่ยวกับนิวเคลียร์ โดยมีเจตนาก่อให้เกิดการเสียชีวิตหรืออันตรายร้ายแรงต่อ ประชาชน ทรัพย์สินและสิ่งแวดล้อม หรือมีบังคับให้ประชาชนหรือองค์กรกระทำการบางอย่าง ในวันที่ 24 กรกฎาคม กระทรวง กฎหมายได้เปิดรับฟังความเห็นสาธารณะเกี่ยวกับข้อเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและพระราช บัญญัติพิพยานหลักฐาน หนึ่งในมาตรการจากการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวคือ การจำกัดเงื่อนไขที่บุคคลสามารถอุทธรณ์คำตัดสินของ ศาลหลังคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว และให้อำนาจศาลในการยกคำร้องอุทธรณ์อย่างรวบรัด โดยสามารถมีคำสั่งได้ในการไต่สวนเพียง นัดเดียว⁵³ จะอนุญาตให้มีการอุทธรณ์คำตัดสินได้เพียงครั้งเดียวในแต่ละคดี และจะกำหนดกรอบเวลาอย่างเคร่งครัด⁵⁴ กรอบ จำกัดที่เคร่งครัดต่อการอุทธรณ์นี้ ส่งผลให้จำนวนการยื่นคำร้องเพื่อขอให้ทบทวนโทษประหารลดลง

⁵¹ ศาลอุทธรณ์สิงคโปร์, *Ilechukwu Uchechukwu Chukwudi v Public Prosecutor* [2560] SGCA 44

⁵² สิงคโปร์ ราชกิจจานุเบกษา, *Terrorism (Suppression of Misuse of Radioactive Material) Act* (No. 27 of 2017), 16 มิถุนายน 2560

⁵³ กระทรวงกฎหมาย, ‘ภาคผนวก แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและพระราชบัญญัติพิพยานหลักฐาน’ ‘Annex C-Fact Sheet on Key Proposed Legislative Changes to the Criminal Procedure Code (“CPC”) and the Evidence Act’, 24 กรกฎาคม 2560, จาก <https://www.mlaw.gov.sg/content/minlaw/en/news/public-consultations/public-consultation-on-proposed-amendments-to-the-criminal-proce.html>

⁵⁴ มีการเสนอร่างแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2561

ในวันที่ 30 ธันวาคม **เกาหลีใต้** (สาธารณรัฐเกาหลี) ครบรอบ 20 ปีหลังการประหารชีวิตครั้งสุดท้าย นับเป็นปีที่คสองติดต่อกันที่ไม่มีการตัดสินโทษประหารเลย และยังคงมีนักโทษชาย 61 คนอยู่ในแดนประหารจนถึงสิ้นปี โดยเป็นคดีซึ่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วทั้งสิ้น

จากข้อมูลของกระทรวงปฏิรูปเรือนจำ การบำบัดฟื้นฟู และการจัดสรรที่อยู่ใหม่และกิจการด้านศาสนาอินดู **ศรีลังกา** ได้กตัดสินโทษประหารใหม่ 218 ครั้งในปี 2560 (สามครั้งสำหรับคดีครอบครองยาเสพติด จากตัวเลขของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล) และจนถึงสิ้นปีมีนักโทษประหารอยู่ 2,717 คน (โดย 68 คนต้องโทษในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด) ห้าคนเป็นพลเมืองต่างชาติ และในโอกาสครบรอบวันประกาศเอกราชของศรีลังกาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ประธานาธิบดีไมตรีพละ สิริเสนา ได้เปลี่ยนโทษประหารให้กับนักโทษ 60 คน⁵⁵

นับเป็นปีแรกในรอบเกือบทศวรรษที่ **ไต้หวัน** ไม่ได้ประหารชีวิตใครเลย มีการตัดสินโทษประหารใหม่สามครั้งสำหรับความผิดฐานฆ่าคนตายและการวางเพลิงเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ และสำหรับการวางเพลิงเมื่อเดือนมีนาคมและธันวาคม โดยรวมมีผู้ต้องโทษประหาร 43 คนจนถึงสิ้นปี โดยเป็นคดีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดทั้งหมด

เวียงจันทน์ เป็นคนที่ห้าที่ได้รับการล้างมลทินในไต้หวันนับแต่ปี 2555⁵⁶ เขาได้รับการล้างมลทินเมื่อเดือนตุลาคม 2560 หลังมีการพิจารณาเจ็ดครั้งและการพิจารณาใหม่อีกแปดครั้ง หลังจากต้องถูกควบคุมตัว 14 ปี โดยเป็นนักโทษประหารที่ถูกควบคุมตัวอยู่ 10 ปี ในเดือนมีนาคม 2559 สำนักงานอัยการสูงสุดของไต้หวันประกาศว่า จะขอให้มีการไต่สวนคดีใหม่ หลังพบหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ใหม่ ซึ่งทำให้เกิดข้อสงสัยต่อคำพิพากษาว่าเขามีความผิดเมื่อปี 2545 เขาได้รับการประกันตัวออกไปเมื่อเดือนพฤษภาคม 2559

จากตัวเลขของกระทรวงยุติธรรมระบุว่า **คาตาลัน** กำหนดโทษประหารใหม่ 75 ครั้ง และมีนักโทษประหารเด็ดขาด 192 คน เป็นผู้หญิง 19 คนในปี 2560 จนถึงสิ้นปี มีนักโทษประหารทั้งหมด 502 คน พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2559 ซึ่งยกเลิกโทษประหารเชิงบังคับมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 16 มกราคม อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงอยู่ในกลุ่มประเทศที่นิยมใช้โทษประหารสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยคิดเป็นนักโทษเด็ดขาดจำนวน 86 คนจาก 192 คน (45%) ที่ต้องโทษประหารจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ในวันที่ 9 กรกฎาคม พระราชบัญญัติต่อต้านการทุจริตมีผลบังคับใช้ ส่งผลให้ความผิดร้ายแรงตามกฎหมายนี้ต้องระวางโทษประหารชีวิต และยังขยายขอบเขตการบังคับใช้กับพลเมืองต่างชาติซึ่งทำงานให้กับรัฐบาลต่างชาติและหน่วยงานระหว่างประเทศด้วย กฎหมายระบุว่า ทางการเสนอให้มีการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต พ.ศ.2546 (UN Convention against Corruption -2003) ซึ่งไทยให้สัตยาบันรับรองเมื่อปี 2554 แม้ว่าความผิดทางเศรษฐกิจรวมทั้งการทุจริตไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรมร้ายแรงที่สุด ซึ่งต้องมีการจำกัดการใช้โทษประหารตามกฎหมายระหว่างประเทศ การยกเลิกโทษประหารยังคงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของแผนปฏิบัติการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับที่ 3 ซึ่งมีระยะเวลาการบังคับใช้จนถึงปี 2561

⁵⁵ Adaderana.lk, 'ประธานาธิบดีเปลี่ยนโทษให้นักโทษประหาร 60 คนเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต' 'President commutes death sentence of 60 prisoners to life imprisonment', 4 กุมภาพันธ์ 2560, www.adaderana.lk/news/38959/president-commutes-death-sentence-of-60-prisoners-to-life-imprisonment

⁵⁶ Taipei Times, 'ศาลชั้นต้นยกฟ้องคดีนักโทษประหาร' 'High Court acquits death row convict', 27 ตุลาคม 2560, www.taipetimes.com/News/front/archives/2017/10/27/2003681122

ทางการเวียดนามไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ตัวเลขการใช้โทษประหารในปี 2560 โดยตัวเลขเหล่านี้ยังถือเป็นความลับทางราชการ เนื่องจากขาดความโปร่งใสและไม่สามารถเข้าถึงข้อมูล แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลจึงรวบรวมข้อมูลที่ยืนยันได้ว่าการประหารชีวิตเกิดขึ้นเพียงสองครั้งในปี 2560 สำหรับความผิดฐานฆ่าคนตาย แต่เชื่อว่าจำนวนโทษประหารน่าจะสูงกว่านี้มาก⁵⁷ มีการตัดสินโทษประหารใหม่อย่างน้อย 35 ครั้งจากข้อมูลของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล รวมทั้งหนึ่งครั้งสำหรับความผิดฐานฆ่าคนตาย สามครั้งสำหรับความผิดฐานยักยอกทรัพย์สิน และ 31 ครั้งสำหรับความผิดฐานค้ายาเสพติด เชื่อว่ามีนักโทษในแดนประหารอยู่กว่า 600 คนจนถึงสิ้นปี

เพื่อให้เกิดความโปร่งใสมากขึ้นต่อการใช้โทษประหาร ในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ ศาลประชาชนสูงสุดมีมติให้ตีพิมพ์คำพิพากษาและคำวินิจฉัยของศาลทางออนไลน์ ภายใน 30 วันหลังมีคำพิพากษา การตีพิมพ์คำพิพากษาอยู่ใต้อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ความลับทางราชการและกฎหมายอื่นซึ่งคุ้มครองอัตลักษณ์ของจำเลยหรือหน่วยงานต่าง ๆ มตินี้จะมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม⁵⁸

⁵⁷ จากรายงานของกระทรวงความมั่นคงสาธารณะที่ตีพิมพ์เผยแพร่เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2560 มีการประหารชีวิตนักโทษ 429 คนระหว่างวันที่ 8 สิงหาคม 2556 - 30 มิถุนายน 2559 โดยเฉลี่ยมีการประหารชีวิตเกิดขึ้น 147 ครั้งต่อปี รายงานกระทรวงความมั่นคงสาธารณะที่ 05/BC-BCA-C81, 4 มกราคม 2560

⁵⁸ ศาลประชาชนสูงสุด, มติให้ตีพิมพ์คำพิพากษาและคำวินิจฉัยของศาลทางออนไลน์, มติที่ 03/2017/NQ-HDTP, 16 มีนาคม 2560

ภาคผนวก I: การตัดสินใจให้ประหารชีวิตและการประหารชีวิตในปี 2560

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมการใช้โทษประหารผ่านกระบวนการศาล แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลรายงานเฉพาะตัวเลขที่สามารถยืนยันได้อย่างสมเหตุสมผล แม้ว่าตัวเลขที่แท้จริงในบางประเทศอาจสูงกว่านี้มาก รัฐบาลแห่งจงใจปกปิดขั้นตอนปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้โทษประหาร ส่วนรัฐอื่น ๆ ไม่ได้เก็บข้อมูลหรือไม่ยอมเผยแพร่ตัวเลขคำตัดสินลงโทษประหารชีวิตและการประหารชีวิต

เครื่องหมาย "+" ที่ตามหลังชื่อประเทศ อย่างเช่น อินโดนีเซีย (47+) หมายถึงแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลยืนยันว่ามีการประหารชีวิตหรือการตัดสินให้ประหารชีวิตเกิดขึ้น 47 ครั้งในอินโดนีเซีย แต่เชื่อว่าจำนวนที่แท้จริงจะสูงกว่า 47 ครั้ง ส่วนเครื่องหมาย "+" ที่อยู่หลังประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้า อย่างเช่น อิหร่าน (+) หมายถึงแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนลยืนยันว่ามีการประหารชีวิตหรือการตัดสินให้ประหารชีวิตเกิดขึ้นจริง (มากกว่าหนึ่งครั้ง) ในประเทศนั้น เพียงแต่ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะยืนยันตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและภูมิภาค เครื่องหมาย "+" ให้นับว่าเป็น 2 รวมทั้งประเทศจีน

การประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลได้ในปี 2560

จีน 1,000s	บังคลาเทศ 6
อิหร่าน 507+	ปาเลสไตน์ (รัฐ) 6, พื้นที่ปกครองกลุ่มฮามาส, กาชกา
ซาอุดีอาระเบีย 146	อัฟกานิสถาน 5
อิรัก 125+	มาเลเซีย 4+
ปากีสถาน 60+	ญี่ปุ่น 4
อียิปต์ 35+	ซูดานใต้ 4
โซมาเลีย 24 (พันแลนด์ 12; สหพันธ์สาธารณรัฐโซมาเลีย 12)	บาห์เรน 3
สหรัฐฯ 23	เบลารุส 2+
จอร์แดน 15	เยเมน 2+
สิงคโปร์ 8	สหรัฐอเมริกาบริติช 1
คูเวต 7	เกาหลีเหนือ +
	เวียดนาม +

บันทึกข้อมูลการตัดสินใจให้ประหารชีวิตในปี 2560

จีน 1,000s	โซมาเลีย 24+ (ฟันแลนด์ 16; สหพันธ์สาธารณรัฐโซมาเลีย 8)	ตรินิแดดและโตเบโก 9
ไนจีเรีย 621	สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก 22+	กานา 7
อียิปต์ 402+	เคนยา 21+	แทนซาเนีย 5+
บังคลาเทศ 273+	เซียร์ราลีโอน 21	เยเมน 5+
ศรีลังกา 218	ซูดาน 17+	สหรัฐอเมริกาและออสเตรีย 5
ปากีสถาน 200+	ซูดานใต้ 16+	เนลสัน 4+
อินเดีย 109	ปาเลสไตน์ (รัฐ) 16, พื้นที่ปกครองกลุ่มฮามาส, กาชกา	บอตสวานา 4
แอมเนียบัว 94	โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก 15+	ลิเบีย 3+
ไทย 75	คูเวต 15+	แกมเบีย 3
อิรัก 65+	บาห์เรน 15	กายอานา 3
อินโดนีเซีย 47+	สิงคโปร์ 15	ญี่ปุ่น 3
สหรัฐฯ 41	เลบานอน 12+	ไต้หวัน 3
มาเลเซีย 38+	อัฟกานิสถาน 11+	เมียนมา 2+
เวียดนาม 35+	ซิมบับเว 11	อิเควทอเรียลกินี 2
แอลจีเรีย 27+	จอร์แดน 10+	มัลดีฟส์ 2
ตูนิเซีย 25+	มาลี 10	ลาว 1+
		ซาอุดีอาระเบีย 1+
		บรูไนดารุสซาลาม 1
		กาตาร์ 1
		อิหร่าน +
		เกาหลีเหนือ +

ภาคผนวก II: ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารและ ประเทศซึ่งยังคงบทลงโทษประหารชีวิต เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2560

มากกว่าสองในสามของประเทศต่าง ๆ ในโลกได้ยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ ตัวเลขจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560 ปรากฏดังนี้

ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท: 106

ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น: 7

ยกเลิกโทษประหารในทางปฏิบัติ: 29

รวมประเทศที่ยกเลิกโทษประหารในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ: 142

ประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหาร: 56

ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประเทศที่แบ่งออกเป็นสี่กลุ่ม ได้แก่ ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น ยกเลิกโทษประหารในทางปฏิบัติ และยังคงบทลงโทษประหาร

1. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท

ประเทศซึ่งไม่มีกฎหมายให้ลงโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาใด ๆ

แอลเบเนีย, อันดอร์รา, แองโกลา, อาร์เจนตินา, อาร์เมเนีย, ออสเตรเลีย, ออสเตรีย, อาเซอร์ไบจาน, เบลเยียม, เบนิน, ภูฏาน, โบลิเวีย, บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา, บัลแกเรีย, บุรุนดี, เคนยา, คาเมรูน, โคลอมเบีย, คองโก (สาธารณรัฐ), หมู่เกาะคุก, คอสตาริกา, โคอีตัส, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, จิบูตี, สาธารณรัฐโดมินิกัน, เอกวาดอร์, เอสโตเนีย, ฟีจี, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, กาบอง, จอร์เจีย, เยอรมนี, กรีซ, กินี, กินีบิสเซา, เฮติ, นครรัฐวาติกัน, ฮอนดูรัส, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, คิริบาส, คีร์กีซสถาน, ไลบีเรีย, ลิกเตนสไตน์, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มาดากัสการ์, มอลตา, หมู่เกาะมาร์แชลล์, มอริเชียส, เม็กซิโก, ไมโครนีเชีย, มอลโดวา, โมร็อกโก, มองโกเลีย, มอนเตเนโกร, โมซัมบิก, นามิเบีย, นาอูรู, เนปาล, เนเธอร์แลนด์, นิวซีแลนด์, นิกاراากัว, นีอูเอ, นอร์เวย์, ปาเลา, ปานามา, ปารากวัย, ฟิลิปปินส์, โปแลนด์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, รวันดา, ซาโมวา, ซานมารีโน, เซาตูเมและปรินซิปี, เซเนกัล, เซอร์เบีย (รวมทั้งโคโซโว), เซเชลส์, สโลวาเกีย, สโลวีเนีย, หมู่เกาะโซโลมอน, แอฟริกาใต้, สเปน, ซูรินาเม, สวีเดน, สวิตเซอร์แลนด์, ตีมอร์-เลสเต, ไต้หวัน, ตุรกี, เติร์กเมนิสถาน, ตูวาลู, สหราชอาณาจักร, ยูเครน, อุรุกวัย, อุซเบกิสถาน, วานูอาตู, เวเนซุเอลา

2. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น

ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศซึ่งโทษประหารชีวิตมิได้สำหรับอาชญากรรมบางประเภทเท่านั้น เช่น อาชญากรรมภายใต้ธรรมนูญทหาร หรืออาชญากรรมซึ่งเกิดขึ้นจากเงื่อนไขที่เป็นข้อยกเว้นประเทศ บราซิล, ชิลี, เอลซัลวาดอร์, กัวเตมาลา, อิสราเอล, คาซัคสถาน, เปรู

3. ประเทศซึ่งยกเลิกโทษประหารในทางปฏิบัติ

ประเทศเหล่านี้ยังมีโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป เช่น ฆาตกรรม แต่อาจถือได้ว่า ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ เนื่องจากได้ระงับการประหารชีวิตในช่วงสิบปีที่ผ่านมา และยังคงเชื่อว่า มีนโยบาย หรือระเบียบปฏิบัติที่ไม่ลงโทษประหารชีวิต

แอลจีเรีย, บรูไนดารุสซาลาม, บูร์กินาฟาโซ, แคเมอรูน, สาธารณรัฐแอฟริกากลาง, เอริเทรีย, กานา, เกรนาดา, เคนยา, ลาว, ไลบีเรีย, มาลาวี, มัลดีฟส์, มาลี, มอริเตเนีย, โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก, เมียนมา, ไนเจอร์, ปาปัวนิวกินี, สหพันธรัฐรัสเซีย,⁵⁹ เซียร์ราลีโอน, เกาหลีใต้ (สาธารณรัฐเกาหลี), ศรีลังกา, สวาซิแลนด์, ทาจิกิสถาน, แทนซาเนีย, ตองกา, ตูนิเซีย, แซมเบีย

4. ประเทศซึ่งยังคงบทลงโทษประหาร

ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป

อัฟกานิสถาน, แอนติกาและบาร์บูดา, บาฮามาส, บาร์เบโดส, บังคลาเทศ, บาร์เบโดส, เบลารุส, เบลีซ, บอตสวานา, ชาด, จีน, คอโมโรส, คิวบา, สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก, โดมินีกา, อียิปต์, อิควาดอร์, เอธิโอเปีย, แกมเบีย, กายอานา, อินเดีย, อินโดนีเซีย, อิหร่าน, อิรัก, จาเมกา, ญี่ปุ่น, จอร์แดน, กูเวต, เลบานอน, เลโซโท, ลิเบีย, มาเลเซีย, ไนจีเรีย, เกาหลีเหนือ (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี), โอมาน, ปากีสถาน, ปาเลสไตน์ (รัฐ), กาตาร์, เซนต์คิตส์และเนวิส, เซนต์ลูเชีย, เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์, ซาอุดีอาระเบีย, สิงคโปร์, โซมาเลีย, ซูดานใต้, ซูดาน, ซีเรีย, ไต้หวัน, ไทย, ตรินิแดดและโตเบโก, ยูกันดา, สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์, สหรัฐอเมริกา, เวียดนาม, เยเมน, ซิมบับเว

⁵⁹ สหพันธรัฐรัสเซียได้นำความตกลงยุติการประหารชีวิตชั่วคราวมาใช้เมื่อเดือนสิงหาคม 2539 อย่างไรก็ตาม มีการประหารชีวิตบุคคลระหว่างปี 2539-2542 ในสาธารณรัฐเชเชน

ภาคผนวก III: การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญา ระหว่างประเทศ จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560

พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่มีเป้าหมายยกเลิกโทษประหารได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่ องค์การสหประชาชาติในปี 2532 มีผลบังคับใช้ระดับโลก เป็นกฎบัตรที่กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารอย่างสิ้นเชิง แต่อนุญาตให้รัฐภาคีสามารถใช้โทษประหารได้ในภาวะสงคราม หรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่ให้สัตยาบันหรือให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสาร รัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย, อันดอร์รา, อาร์เจนตินา, ออสเตรเลีย, ออสเตรีย, อาเซอร์ไบจาน, เบลเยียม, เบนิน, โบลิเวีย, บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา, บราซิล, บัลแกเรีย, เคนเนเดีย, คาเมรูน, ชิลี, โคลอมเบีย, คอสตาริกา, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, จิบูตี, สาธารณรัฐโดมินิกัน, เอกวาดอร์, เอลซัลวาดอร์, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, กาบอง, จอร์เจีย, เยอรมนี, กรีซ, กินีบิสเซา, ฮอนดูรัส, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, คีร์กีซสถาน, ลัตเวีย, ไลบีเรีย, ลิกเตนสไตน์, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มาดากัสการ์, มอลตา, เม็กซิโก, โมลโดวา, โมนาโก, มองโกเลีย, มอนเตเนโกร, โมซัมบิก, นามิเบีย, เนปาล, เนเธอร์แลนด์, นิวซีแลนด์, นิการากัว, นอร์เวย์, ปานามา, ปารากวัย, ฟิลิปปินส์, โปแลนด์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, รวันดา, ซานมารีโน, เซาตูเมและปรินซิปี, เซอร์เบีย (รวมทั้งโคโซโว), เซเชลส์, สโลวะเกีย, สโลวีเนีย, แอฟริกาใต้, สเปน, สวีเดน, สวิตเซอร์แลนด์, ตูมอร์-เลสเต, โตโก, ตุรกี, เติร์กเมนิสถาน, สหราชอาณาจักร, ยูเครน, อุรุกวัย, อุซเบกิสถาน, เวเนซุเอลา (รวม 85 ประเทศ)

ประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน ได้แก่ แองโกลา, แกมเบีย (รวม 2 ประเทศ)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหาร

(Protocol To The American Convention On Human Rights On The Abolition Of Death Penalty)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่องค์การรัฐอเมริกัน (Organization Of American States) ในปี 2533 และกำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหาร แต่อนุญาตให้รัฐภาคีสามารถใช้โทษประหารได้ในภาวะสงคราม หรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่ให้สัตยาบันหรือให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสารรัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ อาร์เจนตินา, บราซิล, ชิลี, คอสตาริกา, สาธารณรัฐโดมินิกัน, เอกวาดอร์, ฮอนดูรัส, เม็กซิโก, นิการากัว, ปานามา, ปารากวัย, อุรุกวัย, เวเนซุเอลา (รวม 13 ประเทศ)

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปว่าด้วยการยกเลิกโทษประหาร (Protocol No.6 To The European Convention On Human Rights. Concerning The Abolition Of The Death Penalty)

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention For The Protection Of Human Rights And Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหาร ได้รับการรับรองจากสภายุโรป (Council Of Europe) ในปี 2526 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารในช่วงปลอดสงคราม รัฐภาคียังคงอาจใช้โทษประหารต่อไปได้สำหรับความผิดทางอาญา “ในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม” รัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย, อันดอร์รา, อาร์เมเนีย, ออสเตรีย, อาเซอร์ไบจาน, เบลเยียม, บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา, บัลแกเรีย, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, จอร์เจีย, เยอรมนี, กรีซ, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, ลัตเวีย, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มอลตา, มอลโดวา, โมนาโก, มอนเตเนโกร, เนเธอร์แลนด์, นอร์เวย์, โปแลนด์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, ซานมารีโน, เซอร์เบีย, สโลวาเกีย, สเปน, สวีเดน, สวิตเซอร์แลนด์, ตุรกี, สหราชอาณาจักร, ยูเครน (รวม 46 ประเทศ)

ประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน ได้แก่ สหพันธรัฐรัสเซีย (รวม 1 ประเทศ)

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (Protocol No. 13 To The European Convention On Human Rights) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารในทุกพฤติการณ์

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention For The Protection Of Human Rights And Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารในทุกพฤติการณ์ ได้รับการรับรองจากคณะมนตรียุโรป (Council Of Europe) ในปี 2545 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารในทุกพฤติการณ์ รวมทั้ง ในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม รัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย, อันดอร์รา, ออสเตรีย, เบลเยียม, บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา, บัลแกเรีย, โครเอเชีย, ไซปรัส, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, จอร์เจีย, เยอรมนี, กรีซ, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิตาลี, ลัตเวีย, ลิทัวเนีย, ลักเซมเบิร์ก, มาซิโดเนีย, มอลตา, มอลโดวา, โมนาโก, มอนเตเนโกร, เนเธอร์แลนด์, นอร์เวย์, โปแลนด์, โปรตุเกส, โรมาเนีย, ซานมารีโน, เซอร์เบีย, สโลวาเกีย, สโลวีเนีย, สเปน, สวีเดน, สวิตเซอร์แลนด์, ตุรกี, สหราชอาณาจักร, ยูเครน (รวม 44 ประเทศ)

ประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน ได้แก่ อาร์เมเนีย (รวม 1 ประเทศ)

**แอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล
เป็นขบวนการระดับโลก
เพื่อสิทธิมนุษยชน
เมื่อเกิดความอยุติธรรมขึ้น
ต่อคน ๆ หนึ่ง
ย่อมเป็นเรื่องสำคัญของคนทุกคน**

โทษประหารและการประหารชีวิต

2560

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลบันทึกข้อมูลการประหารชีวิตและการตัดสินโทษประหารที่ลดลงทั่วโลกในปี 2560 โดยมีการประหารชีวิตไม่ถึง 1,000 ครั้ง และมีการตัดสินโทษประหารใหม่ไม่ถึง 2,600 ครั้ง ซึ่งลดลง 4% และ 17% ตามลำดับเมื่อเทียบกับปี 2559 ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการลดจำนวนลงในสามประเทศหลัก ซึ่งมีรายงานการประหารชีวิตสูงสุดในปี 2559 ได้แก่ อิหร่าน, ซาอุดีอาระเบีย และปากีสถาน จีนยังคงเป็นผู้นำโลกในการประหารชีวิตต่อไป แม้ทางการจะเก็บตัวเลขเหล่านี้เป็นความลับทางราชการ

สองประเทศได้แก่ กินีและมองโกเลีย ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท ส่วนกัวเตมาลาเป็นประเทศที่ยกเลิกโทษประหารสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไป รวมทั้งความผิดฐานฆ่าคนตาย

ในภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ อิหร่าน, ซาอุดีอาระเบีย และอิรักยังคงเป็นประเทศผู้นำในการประหารชีวิตของโลก ส่วนบาห์เรน, จอร์แดน, คูเวต และสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ได้รื้อฟื้นการประหารชีวิต

ได้เกิดความก้าวหน้าขึ้นในภูมิภาคทางตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราลงมา โดยมีข้อมูลการประหารชีวิตเกิดขึ้นในโซมาเลียและซูดานใต้ ลดลงสามประเทศจากเมื่อปี 2559 และมีการกำหนดโทษประหารใน 15 ประเทศ เมื่อเปรียบเทียบกับ 17 ประเทศในปี 2559

ในหลายประเทศของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก การใช้โทษประหารยังคงละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศต่อไป โดยมักมีการใช้โทษประหารเป็นโทษเชิงบังคับและใช้กับความผิดที่ไม่ทำให้คนตาย อย่างเช่น ความผิดฐานลักลอบค้ายาเสพติด

สหรัฐฯ ยังคงเป็นประเทศเดียวในทวีปอเมริกาที่ประหารชีวิตบุคคล นับเป็นปีที่ 9 ติดต่อกัน มีเพียงสามประเทศในภูมิภาคนี้ ได้แก่ กายอานา, ตรินิแดดและโตเบโก และสหรัฐฯ ที่ยังคงใช้โทษประหารอยู่

ในภูมิภาคยุโรปและเอเชียกลาง เบลารุสเป็นเพียงประเทศเดียวที่ยังคงใช้โทษประหารและมีการประหารชีวิตบุคคล

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลต่อต้านโทษประหารทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าจะมีความผิดทางอาญาประเภทใด ไม่ว่าผู้กระทำผิดจะมีบุคลิกลักษณะใด ไม่ว่าจะมีความผิด หรือความบริสุทธิ์อย่างไร หรือไม่ว่าทางการจะใช้วิธีประหารชีวิตแบบใด